

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 21 SAYI: 120 Mart-Nisan 2011

Seçim Ortamına Girilirken
Türkiye'nin Genel Görünümü

Seçim Sath-ı Mailinde
Nesnel ve Öznel Koşullar

Ülkeyi Kurtarmak İçin
Ölecek Elli Kişi Bulmak!

Kızıldere ve On'lar

Milli Kriz ve Devrim Durumu
Mahir Çayan

Ömür Karamollaoğlu
Mehmet Yıldırım, Nihat Kurban
Süleyman Aydemir, Cemalettin Düvenci

Libya: Dezenformasyonun
Şafak Yolculuğu

TÜSİAD Anayasası

1793 İnsan ve Yurttaş Hakları
Bildirgesi

12 Haziran seçimlerinin öngününde
Türkiye’de gelişen ekonomik, toplumsal
ve siyasal olayların genel bir değeren-
dirilmesi.

3

SEÇİM ORTAMINA GİRİLİRKEN
TÜRKİYE’NİN
GENEL GÖRÜNÜMÜ

Her an herşeyin olabileceği bir ülkede
devrimin nesnel ve öznel koşullarına
ilişkin bir irdeleme.

9

SEÇİM
SATH-I MAİLİNDE
NESNEL VE ÖZNEL
KOŞULLAR

AKP’nin artan baskısı karşısında küçük-
burjuva sol demokrat aydınlarının
“kurtuluş” arayışları
üzerine bir değerlendirme.

14

ÜLKEYİ
KURTARMAK İÇİN
ÖLECEK
ELLİ KİŞİ BULMAK!

Ve yanındakinin kanlı başı omzuna
değince,
ona sıra gelince
sayısını saydı...
Söz istemez
Yaşlı göz istemez
Çelenk melenk lazım değil
Susun
Sıra Neferi Uyusun...

18

KIZILDERE
VE
ON’LAR

19

MİLLİ KRİZ
VE DEVRİM DURUMU

21

ÖMÜR KARAMOLLAOĞLU
MEHMET YILDIRIM
NİHAT KURBAN
SÜLEYMAN AYDEMİR
CEMALETTİN DÜVENCİ

Libya’ya yönelik emperyalist askeri
müdahaleyi meşrulaştırmak amacıyla
yürütülen dezenformasyon kampanyası
üzerine.

23

LİBYA:
DEZENFORMASYONUN
ŞAFAK YOLCULUĞU

Seçimlere “çeyrek” kala TÜSİAD’ın
“bertaraf” olmamak için ilan ettiği
“anayasa” önerisi üzerine.

30

TÜSİAD
ANAYASASI

Robespierre tarafından hazırlanan ve
24 Nisan 1793’de Fransa Ulusal
Konvansiyon’u tarafından kabul edilen
İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi.

32

1793 İNSAN
VE YURTTAŞ HAKLARI
BİLDİRGESİ

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

Seçim Ortamına Girilirken Türkiye'nin Genel Görünümü

Seçimlere iki ay kalmışken, *her an her şeyin* olabildiği Türkiye'de son iki ay içinde gündemi belirleyen olayları kısaca özetleyelim:

– Merkez Bankası, 2010 sonunda %6 olan banka mevduatlarının zorunlu karşılık oranlarını, yani Merkez Bankası'nda bloke etmek zorunda oldukları oranları, Ocak 2011'de %8'e, Şubat 2011'de %12'ye ve son olarak da (23 Mart 2011) %15'e çıkardı. Böylece üç ayda piyasalardan, daha tam ifadeyle bankalardan 41,3 milyar TL çekmiş oldu.

– Ocak ayı boyunca AKP'nin 12 Haziran seçimlerinde “en az” %45 oy alarak tek başına iktidar olacağına ilişkin “anket” haberleri gazete manşetlerinde yer aldı.

– 11 Şubat 2011: Mısır'da Tahrir Meydanı “zafer kazandı” ve Hüsnü Mübarek'in yetkilerini askeri konsey devraldı.

– 16 Şubat 2011: Selçuk Üniversitesi İlahiyat Bölüm Başkanı Prof. Orhan Çeker, dekolte giyenin tecavüzü göze alması gerektiğini söyledi. Prof. Orhan Çeker: “Sorunun odağında kadın var. Sen dekolte giyinirsen bu tür çirkinliklerle karşılaşman sürpriz olmaz. Tahriktten sonra sonucundan şikayet etmen makul değil.” dedi.

– 17 Şubat 2011: “Medya” manşetlerine göre, “sivil protesto” eylemleriyle gerçekleşen Tunus ve Mısır “devrimleri”nin “domino etkisi” Libya'ya ulaştı. Libya'da “Kaddafi muhalifleri” “demokrasi için sokaklara döküldüler” ve Bingazi'yi ele geçirdiler.

– Türkiye “devleti”, 21-23 Şubatta gerçekleştirdiği “büyük bir operasyon”la, 15 bin “vatandaşı”nı, “büyük başarıyla” Libya'dan tahliye etti.

– 25 Şubat 2011: Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy, “gelme dedik geldi” manşetleriyle “beş saatliğine” Türkiye'ye geldi. Sarkozy'ye “düşük profilli karşılama töreni” yapıldı ve Ankara Belediye Başkanı Melih Gökçek Sarkozy'yi “çiklet çiğneyerek uğurladı”.

– 26 Şubat 2011: Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Kaddafi'nin tüm mal varlığını dondurma kararı aldı.

– 28 Şubat 2011: Recep Tayyip Erdoğan, “NATO'nun Libya'da Ne İş Var, Böyle Saçmalık Olabilir Mi?” diye kükredi.

– 1 Mart 2011: Rekabet Kurulu'nun, özel şirketlere “promosyon verilmemesi” konusunda kendi aralarında anlaşma yaptıkları için 8 banka hakkında (Akbank, Demirbank, Finans Bank, Garanti Bankası, Halk Bankası, İşbankası, Vakıflar Bankası ve Yapı kredi Bankası) açtığı soruşturmada bankaların yöneticileri ifade verdi. Rekabet Kurulu'nun bankaların cirolarının %10'una kadar (1,8 milyar TL) ceza verebileceği açıklandı.

– 2 Mart 2011: Devlet Bakanı Ali Babacan, Merkez Bankası'nın aldığı son kararları değerlendiren, “Ortalamayı yükselten 3-4 banka tespit ettik, bunun geçici olduğunu düşünüyoruz. Bunu polisiye tedbirlerle yapmayı tercih etmiyoruz. Baktık hiç uyulmuyor, o bankalar o zaman kendilerine özel tedbir beklesinler” dedi.

– 8 Martta Rekabet Kurulu 7 bankaya, cirolarının binde 4'üne denk düşen 72

milyon TL ceza kesti.

– Abdullah Öcalan ateşkesin 1 Martta sona ereceğini açıkladı. Daha sonra avukatları tarafından yapılan açıklamada ateşkesin süresinin 21 Marta kadar uzatıldığı bildirildi.

– 3 Mart 2011: “Ergenekon” operasyonunda gözaltına alınan Yalçın Küçük, Nedim Şener ve Ahmet Şık’la birlikte Odatv çalışanları Müesser Yıldız, Doğan Yurdakul, Suat Çakır ve Coşkun Musluk tutuklanırken, “olay kadın muhabir” İklim Bayraktar serbest bırakıldı.

– Serbest bırakılan İklim Bayraktar’ın Deniz Baykal tarafından “taciz edildiği” iddiası gündeme “bomba gibi” düştü.

– 11 Mart 2011: Japonya’da büyük deprem oldu ve büyük bir tsunami meydana geldi. “Medya”ya göre, Japonlar depremde yeni bir “zaman rekoru kırdılar” ve “ilk belirlemelere göre” bu büyük depremde 17 kişi öldü.

– 12 Mart 2011: Japonya’daki Fukushima nükleer santralinde büyük bir patlama oldu.

– 14 Mart 2011: İbrahim Tatlıses’e “suikast” düzenlendi.

– 17 Mart 2011: Japonya’daki deprem sonrası meydana gelen tsunamide (“resmi kayıtlara göre”) ölenlerin sayısının 8 bine ve kayıpların sayısının 10 bine ulaştığı açıklandı.

– 17 Mart 2011: Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, “sivil halkı korumak” amacıyla Libya’da “uçuşa yasak bölge” oluşturmak için müdahale kararı aldı.

– 19 Mart 2011: Libya, Fransız, İngiliz ve Amerikan uçakları tarafından bombalanmaya başlandı.

– 24 Mart 2011: “Özel yetkili” mahkeme kararıyla, “Ergenekon” operasyonunda tutuklanan Ahmet Şık’ın yayınlanmamış “İmamın Ordusu” adlı kitabının kopyalarının “örgütsel belge” olduğu gerekçesiyle toplatılmasına ve imha edilmesine karar verildi. Bu amaçla İthaki yayınevi ile Radikal gazetesinde arama yapıldı.

– 24 Mart 2011: TBMM’de yapılan “gizli” oturumda Libya’ya asker gönderilmesine ilişkin tezkere kabul edildi.

– 24 Mart 2011: BDP “sivil itaatsizlik” eylemine başladı.

– 25 Mart 2011: Ergenekon operasyonunda tutuklanan Ahmet Şık’ın “İmamın Ordusu” adlı basılmamış kitabının tüm kopyalarının toplatılması ve imha edilmesi için İthaki Yayınevi ile Radikal gazetesine baskın yapıldı.

– 29 Mart 2011: Hükümete altı ay süreyle Kanun Hükmünde Kararname çıkarma yetkisi veren yasa tasarısı meclise sunuldu.

– 30 Mart 2011: İş Bankası Genel Müdürü Ersin Özince, Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan’ın 2 Mart günü yaptığı açıklamaya yanıt verirken, “Polisiye derken herhalde geriye basındaki gibi gelip götürmek kaldı” dedi. Özince, “Polisiye ne tedbir uygulayabilirsiniz ki bir bankaya? Hukuk devletinde değil miyiz” diye de sordu.

– 30 Mart 2011: Ergenekon davasıyla birleştirilen Malatya’daki Zirve Yayınevi katliamı soruşturması kapsamında ilahiyat profesörü Zekeriya Beyaz, Prof. Abdurrahman Küçük, Prof. Şahin Filiz, Prof. Mehmet Aydın, Prof. Selim Çörçü ve Prof. Kadir Albayrak’ın evleri basıldı.

İbrahim Tatlıses “suikasti” dışta bırakılırsa, emperyalist ülkelerin Libya’ya saldırısı, Ergenekon’un “medya ayağı”na yönelik operasyon, Japonya’daki nükleer felaket, Merkez Bankası’nın “sıcak para operasyonu” ve nihayetinde basılmamış, henüz hazırlık aşamasında olan bir kitabın “örgütsel belge” olduğu gerekçesiyle tüm kopyalarının toplatılması, birbiri ardına gelişen ve her birinin diğerini gündemin alt sıralarına ittiği olaylar dizisidir. Yakından bakıldığında Libya harekati, Ergenekon operasyonu, basılmamış kitabın “örgütsel belge” ilan edilmesi ve “sıcak para operasyonu” yanında, İbrahim Tatlıses’in Recep Tayyip Erdoğan tarafından AKP “aday adayı” ilan edilmesi de, Türkiye’nin ekonomik ve siyasal yaşamına ilişkin olaylardır. Bir ilahiyat prof.’unun “dekolte-tecavüz” açıklaması da bunlara eklendiğinde, son iki ayın olaylarının bir bütün olarak ekonomik, toplumsal ve siyasal alanı kapsadığı açıktır.

Birbiri ardına ve birbiriyle iç içe gelişen bu ekonomik, toplumsal ve siyasal olaylar, Türkiye’de *her an her şeyin olabildiğini* çok açık biçimde göstermektedir.

Eğer bir ülkede, ekonomik, toplumsal ve siyasal tüm alanları kapsayan ve sürekli varlığını sürdüren böylesine bir olaylar dizisi söz konusuysa, o ülkede “istikrar”dan söz edilemez. Bu olaylar, ülkenin altyapısından (ekonomik) üst yapısına (siyasal) kadar tam bir *dengesizlik* içinde olduğunu gösterir. Eğer bir toplum dengesizse, ekonomik, toplumsal ve siyasal olayların ne yönde gelişeceği, ne yöne akacağı ve hangi sonuçları doğuracağı belirsizleşir. Böylesi bir dengesiz toplumda yaşayan bireyler, toplumsal sınıflar ya da toplumsal kesimler de, dengesizliğin süresine ve boyutlarına bağlı olarak değişik siyasal tutumlar sergilerler.

Uzun süren dengesizlik durumu, çoğu zaman toplumun duyarsızlaşmasına, kendi yazgısına, kendi geleceğine *kayıtsız* kalmasına yol açar. Günü kurtarmak, günü yaşamak, uzun süre dengesiz olan toplumların ortak özelliğidir. Ancak aynı dengesizlik, ters yönde etkiye bulunarak, dengesizliğin yol açtığı belirsizlikten kurtulma yönünde toplumsal hareketlere de yol açar. Ama gerek kayıtsızlık, gerekse toplumsal kurtuluş yönündeki hareket, her durumda toplumun siyasal yönetimine yansır ve siyasal yönetimin “siyasal zor”unu devreye sokar.

Bu “siyasal zor”, dengesiz toplumun denetime alınmasını amaçlar. Öte yandan ekonomik altyapıdaki dengesizlik de, bu “siyasal zor”un ekonomik durumu “denetim” altına alması yönünde etkiye bulunur. Bir diğer ifadeyle, “siyasal zor”, ekonomik, toplumsal ve siyasal dengesizliği düzenlemeye yönelir. “Siyasal zor”un bu yöndeki hareketi etkili olduğu koşullarda, toplumdaki dengesizlik yeniden düzenlenir. Böylece *dengesizliğin düzenlenmiş bir hali* olarak *sunî denge* ortaya çıkar. Daha tam ifadeyle, eğer bir toplumda siyasal zor iktisadi evrimden bağımsızlaşmış ve iktisadi durumu kontrol etmeye yönelmişse ve toplum bu şekilde ayakta duruyorsa, o toplumdaki denge *sunî denge*dir.

Sunî denge, “kararsız denge”, yani dengenin kararsız bir durumu değildir. “Kararsız denge”, toplumsal dengenin her an (iç ve dış) herhangi bir müdahaleyle şu ya da bu yönde bozulacağı bir durumu ifade eder. Sunî denge ise, dengesizliğin düzenlenmiş hali olduğu için, kendi içinde belli bir “istikrarı”, kalıcılığı içerir. Bu nedenle de, “kararsız denge” durumunda ortaya çıkan ve siyasal istikrarsızlığın ifadesi olan “siyasal kargaşa” durumu, sunî denge koşullarında daha az görülür. Bu durum da, ülkedeki dengesizliğin (ekonomik, toplumsal ve siyasal bunalımın) derinleşmediği, olgunlaşmadığı şeklinde bir “algı”ya yol açar. Bu “algı”nın (“kanı”) sonucu olarak da, siyasal eylemler sürekli ve kalıcı bir örgütlenmeye dönüşmez. Gelişen olaylara karşı gösterilen tepkiler, kısa vadeli hedeflere yönelir, tekindir ve siyasal öncünün varlığına gereksinme duymaz. Böyle durumlarda “siyasal zor” da, *askeri biçimde maddeleşmez*.

Ancak her durumda toplum dengesizdir ve dengesizliği ortadan kaldırmanın tek yolu, “siyasal zor”un denetim altına aldığı ekonomik evrimin önünü açmaktır. Bu da, kesinkes, toplumun dengesini bulabilmesi için bir *devrime* gereksinimi olduğu demektir. Yani toplum bir devrime gebedir; devrimin nesnel koşulları mevcuttur. Ve tarihsel olarak, *yeni bir topluma gebe olan her eski toplumun ebesi zor’dur*. Bu da *silahlı eylemin nesnel koşullarının mevcudiyeti* demektir.

Burada devrimci zor, silahlı devrimci mücadele, kendi haklılığını ve meşruiyetini, tarihsel evrime ters düşen “*ancient regime*”in “siyasal zor” kullanmasından alır. Eğer karşı taraf, toplumun evrimini “siyasal zor” ile denetim altına alıyorsa, toplumsal dönüşümü “siyasal zor” ile engelliyorsa, bu engeli ortadan kaldırmanın yolu, zora karşı zora başvurmaktan geçer. Bir maddi güç, ancak bir başka maddi güç tarafından ortadan kaldırılabilir.

Buraya kadar ortaya koyduğumuz tarihsel ve nesnel gerçeklerdir. Ancak mevcut düzenin “siyasal zor”la varlığını sürdürdüğünün *nesnel olarak* saptanması,

devrimci siyasal hareketin ve silahlı devrimci mücadelenin öznel koşullarının *kendiliğinden* ortaya çıkacağı demek olmadığı gibi, silahlı devrimci mücadelenin geniş kitlelerin bilincinde haklı ve meşru olarak kabul edileceği ve silahlı devrimci mücadeleye katılacakları demek de değildir. Eğer böyle olsaydı, devrimin gerekliliğinin ve silahlı devrimci mücadelenin zorunluluğunun bilimsel olarak saptanması, tek başına devrimin öznel koşullarının ortaya çıkması için yeterli olurdu. Bunun olabilmesi için, herşeyden önce kitlelerin devrimin gerekliliğinin ve bunun yolunun da silahlı devrimci mücadeleden geçtiğinin *bilincinde* olmaları gerekir.

Yazımızın başında yer alan son iki ayın olaylarının toplumun ne kadar denge-siz olduğunu açıkça göstermesine karşın, bu durumu değiştirmeye yönelik toplumsal hareketin ne kadar cılız ve güçsüz olduğu ortadadır. Bir devrimin olabilmesi için *nesnel koşullar* mevcut ve hatta olgunken, devrimi gerçekleştirecek *öznel koşulların* zayıf ve güçsüz oluşu ülkemizin içinde bulunduğu koşulların bir gerçekliğidir.

Dün olduğu gibi bugün de, bizler, yani devrimin, demokratik bir devrimin zorunluluğunun ve gerekli nesnel koşulların varolduğunun bilincinde olan devrimciler, devrimin zorunluluğunu ve gerekliliğini ne kadar söylersek söyleyelim, mücadelenin gerektirdiği öznel koşulları sağlayamadığımızı çok iyi biliyoruz. Bunun nedeni, nesnel koşulların yetersizliği değil, bu nesnel koşulların öznel bilince yansımaması ya da çarpık olarak yansımalarıdır.

Şubat 2001 krizini yaşamış bir toplumun, “dini bütün”, “içinde allah korkusu olan” AKP’yi bir “umut” olarak kabul ettiği açıktır. Büyük bir “medya” ve “aydın” propagandasıyla AKP’yi oluşturan şeriatçıların “değiştirdiği”, “düzenle” (laik devletle) “başışık oldukları” inancı toplumun en dinamik kesimleri tarafından bile kabul edilmiştir. Bu da, kitlelerin düzene olan “umutları”nı pekiştirmiş, “olumlu” beklentilerini çoğaltmıştır. Kendisini devrimci, sosyalist, komünist vb. sıfatlarla tanımlayan en dinamik ve en ileri unsurlar bile, bu ortamda, *mevcut düzen içinde* kendilerine bir gelecek tasarlayabilecek (popüler dilde “kariyer planlaması”) duruma gelmişlerdir. “Düzen karşıtlığı”, sözcüğün tam anlamıyla düzenin reforme edilmesine yönelik eylemlere dönüşmüştür. Daha da kötüsü, bu reformist eylemler “devrimci”, “sosyalist”, “komünist” eylemler olarak görülmüş ve kabul edilmiştir. Mevcut düzenin topyekün değiştirilmesi (devrim) ise, “güzel bir ütopya” olarak ilan edilmiştir. Silahlı devrimci mücadele, illegalite, gizlilik vb. kavramlar, sözcük olarak bile tüm “sol” yazından silinip atılırken, silahlı mücadelenin neden kaçınılmaz olduğu düşünülemez ve konuşulamaz hale gelmiştir. 12 Eylül askeri darbesinin yeniden “tesis” ettiği suni denge, 1990’lar boyunca sürüp giden “globalleşen dünya” söylemiyle düzenin içselleştirilmesiyle pekiştirilirken, AKP iktidarıyla birlikte egemen hale gelen “tüketim ekonomisi”nin yarattığı “ekonomik refah” beklentisiyle daha da güçlendirilmiştir.

Bu hava içinde, ulusal bağımsızlık, ulusal kalkınma gibi kavramlar bir yana atılırken, laiklik “yapay gündem” olarak görülmüştür. En “solcu”sundan en ilerici ve demokratına kadar hemen herkes, ekonomik refahın ekonomik-ulusal kalkınmayla, ulusal bağımsızlıkla gerçekleşeceğine inanmaz ve düşünemez hale getirilmiştir. Ulusal bağımsızlık istemi, “ulusalcılık” olarak damgalanırken, “ulusalcılık” da “askeri vesayet”le özdeşleştirilmiştir. Amerikan emperyalizminin Irak işgali ve bu işgal karşısında AKP iktidarının tutumunun açık ve belirgin olmasına karşın, “akıl almaz” bir biçimde, Türkiye’nin emperyalizmle birlikte gelişip kalkılabileceğine inanılmıştır.

Bu süreçte, siyasal özgürlükler, “bireysel haklar” düzeyine, Cem Boyner’in sözüyle “bireysel mutluluk” düzeyine indirgenmiştir. Kadın sorunu, çevrecilik vb. konularda “reform”lar siyasal özgürlüklerden çok daha fazla önemsenir hale gelmiştir. Sözcüğün tam anlamıyla neo-liberalizm, bir “özgürleşme”, “kurtuluş” olarak görülmüştür.

Tüm bunlar, “medya” yoluyla, “solcu aydın” eliyle ve soldaki legalizmle *ideolojik olarak* üretilmiş ve kabul ettirilmiştir.

Ve Türkiye, 2008’in Mart ayından itibaren yeni bir sürece girmiştir. Bu sürecin belirleyicileri ise, “Ergenekon” operasyonları ve ekonomik krizdir.

“Ergenekon” operasyonları, AKP’nin iktidarını sürdürebilmek için “muhafif”leri-ne karşı “siyasal zor”u son kertesine kadar uygulayacağını ilk adımı olmuştur. 2008 ekonomik krizi ise, tefeci-tüccar sermayesinin tüm ekonomiyi denetime al-maya yönelik AKP eliyle uyguladığı “ekonomik zor”unun yoğunlaştırılmasına yol açmıştır. Ancak AKP’nin “muhafifler”ine yönelik “siyasal zor”u ve ekonomik du-rumu denetime almayı amaçlayan “ekonomik zor”u, bu hava içinde tam olarak “algı”lanmamıştır. AKP, 12 Eylül 2010 anayasa referandumunda “zafer” kazanmış-sa da, seçmenlerin %42’sinin kesin ve net bir biçimde AKP’ye karşı olduğunu ortaya çıkması üzerine “ekonomik ve siyasal zor”unu daha yoğunlaştırması ve yaygınlaştırması süreci başlanmıştır. Bu gelişme, referandum aracılığıyla yargıyı de-netim altına alan AKP’nin “siyasal ve ekonomik zor”unun “eski” yasal sınırlama-lardan tümüyle kurtulmasıdır.

Bugün AKP, yasallık görünümü altında, kendinden önceki tüm yasal sınırla-maları ortadan kaldırarak kendi mutlak iktidarını kurmaya yönelmiştir. Artık va-rolan hiçbir yasa AKP’nin mutlak iktidarı için bir engel niteliğine sahip değildir. Bu öylesine bir durum yaratmıştır ki, yasallık ve meşruiyet anlamını yitirmiştir. AKP, mevcut yasaları büyük ölçüde değiştirmemiştir. Bu yönüyle AKP’nin “yasa tanımaz” olduğundan, “yasaları çiğnediğinden” kimse söz edememektedir. Ger-çekte ise, tüm yasalar, “yargı” yoluyla, AKP’nin istediği yönde eğilip bükülmekte-dir. Ama mevcut yasalara biçimsel olarak (hukuksal ifadesiyle “lafızlarına”) “uy-gun” hareket edilmesi karşısında demokrat hukukçuların bile elleri kolları bağlı kalmaktadır. Bununla da yetinmeyen AKP, şimdi ülkeyi altı ay süreyle “kanun hük-münde kararname”yle yönetmek istemektedir.

Eğer bir ülkede bir iktidar “yasa tanımaz” hale gelmişse, kendi yasallığını ken-disi çiğner hale gelmişse, açıktır ki, bu “yasa tanımaz”, baskıcı iktidara karşı “di-renme hakkı”, tarihsel ve toplumsal olarak meşrudur. Ancak AKP’nin yasallığını, yasama organının yeni yasalar çıkarmasıyla değil de, *mevcut* yasaları yargının “laf-zi” yorumuyla “uygulaması” bu klasik anlayışın “ezber”ini bozmuştur. Artık “ya-sallık”, meşruiyeti içeren bir tanım olmaktan çıkmıştır.

Bugün yasaların “lafızları”na “uygun” olarak yargının getirdiği yorumla yürü-tülen AKP icraatlarının biçimsel “yasallığı”, evrensel (burjuva) hukukunun “yasal-lık” anlayışıyla açıklanamaz hale gelmiştir. Bu da, siyasal bir iktidarın tüm icraa-tının “yasalara uygun” olduğu sürece “meşru” olduğunu vaaz eden burjuva hu-kuk anlayışının küçük-burjuva yorumunun iflası demektir.

Oysa durum çok açıktır. AKP’nin “yasallığı”, ülkemizde egemen olan oligar-şik diktanın yasalarına dayanan bir “yasallık”tır. “Eski” tanımla, *sömürge tipi fa-şizmin yasallığıdır*. Yine “eski” tanımla, “Bu yönetim, ya klâsik burjuva demokra-sisi ile uzaktan yakından ilişkisi olmayan ‘temsili demokrasi’ ile icra edilir (**gizli faşizm**) ya da sandıksal demokrasiye itibar edilmeden açıkça icra edilir”. AKP’nin tüm yaptığı, yasallığını, meşruiyetini sömürge tipi faşizmde bulan bir düzenin ya-salarını kendi çıkarları için “yorum”lamaktan ibarettir.

Bu durum karşısında küçük-burjuva aydın kesimin içine düştüğü çaresizlik ise, tümüyle sömürge tipi faşizmi, oligarşik dikta yönetimini uzun yıllardır yasal ve meşru görmesinden kaynaklanmaktadır.

“Evrensel hukuk” açısından, hiç kimse yasaların suç saymadığı bir eylemden dolayı suçlanamaz ve mahkeme kararı olmaksızın cezalandırlamaz. Evet, bugün yayınlanmamış, henüz taslak halindeki bir kitabın bilgisayar kopyalarının imha edilmesi için bir mahkeme kararı çıkartılmıştır. Üstelik bu basılmamış kitabın kop-yalarını bulunduranların, yasadışı faaliyetlere yardımcı olmaktan dolayı suçlana-cakları peşinen ilan edilmiştir. Karar, mevcut yasalara uygundur ve “özel yetkili”de

olsa bir mahkeme tarafından alınmıştır. Öyleyse “şeriatın kestiği parmak acımaz”!

Şüphesiz, gerçeklikte durum hiç de böyle değildir. AKP iktidarı, biçimsel olarak ve yargı yorumuyla yasalara ne kadar “uygun” davranıyor görünürse görünsün, muhaliflerine karşı “siyasal zor” uygulamaktadır. Bu “siyasal zor”, hiçbir biçimde yasalık ve meşruiyet kapsamında değerlendirilemez. Gerçek bir demokrasinin hiçbir zaman olmadığı, daha tam ifadeyle, demokratik devrimin tamamlanmadığı bir ülkede, klasik anlamda “burjuva yasallığı”ndan söz etmek zaten olanaksızdır.

Yasadışı dinlemeler ve bu yasadışı dinlemelerin “yasal kanıt” olarak mahkemelerce kabul edilmesi bile, AKP iktidarının “yasallığını” yitirdiğinin bir göstergesidir.

Bu durum bu kadar açık ve netken, 12 Haziran seçimleri bu durumdan “kurtuluş”un ya da AKP’nin “yasa”lara “lafzi” uygunluk altında yasa-tanımsızlığını durdurabilmenin bir aracı olarak görülmektedir. Burada ortaya çıkan seçime endeksli yanılsama, siyasal iktidarın mevcut yasalara biçimsel olarak uyuyor görünüyorsa karşısında “tüm yasal olanakların tüketilmediği”nin varsayılmasından türer. Bu varsayım, aynı zamanda “direnme hakkı”nın “tüm yasal olanakların tüketildiği” koşullarda kullanılacağı yanılsamasını da beraberinde üretir. “Direnme hakkı”nı örgütleyecek ve bu harekete öncülük yapacak öncünün olmadığı koşullarda, “tüm yasal olanakların tüketilmesi”, traji-komik bir ifadeyle, AİHM’sine gitmekten başka bir sonuç vermeyecektir.

Bugün ülkemiz solunda legalizm ve legalizmle biçimlendirilmiş reformizm, egemen, hatta tek etkin güçtür. Bu “sol legalizm”, mevcut düzenin AKP öncesi yasallığının sınırları içinde “mücadele”yi esas alırken, bugün bu yasallığın sonuna gelinmiştir. “Baskıya karşı direnme hakkı”, her türlü tartışmanın ötesinde haklı ve meşru hale gelmiştir. Ancak her türlü araçlarla ve yöntemlerle AKP’nin yasa-tanımsızlığına karşı “direnme”nin kaçınılmaz olduğu bugünkü koşullarda, solun legalizasyonu, “direnme hakkı”nın zorunlu kıldığı gizli örgütlenmeyi oluşturmak bir yana, böyle bir örgütlenmenin gerekliliği bilincinin bile yok olmasına yol açmıştır. Bu nedenle, legalize solun etkisi altında olan bireylerin böylesi bir “direniş” mücadelesinde etkin olmalarının öznel koşulları mevcut değildir.

Bugün sol, ülkede milli bir krizin var olup olmadığını bile tartışmayan, hatta hiç bilmeyen insanlardan oluşmaktadır. Silahlı mücadeleyi sözel olarak savunan sol örgütler bile legalize olmuşlardır. Böylesi öznel koşullarda seçimlerin “yasal bir olanak” olarak görülmesi ve gösterilmesi kaçınılmazdır.

Türkiye seçim sath-ı mailine girdiği şu günlerde, seçimlerin “dürüst ve adil” bir seçim olup olamayacağı bile tartışma konusudur. Herşey AKP’nin oy kaybetmesine ve “dördüncü” bir partinin barajı aşp aşmamasına endekslenmiştir. Öte yandan AKP, Amerikan emperyalizminin her dediğini yerine getirerek, içte daha rahat ve pervasız hareket edebilmektedir.

Son gelişen olayların açıkça gösterdiği gibi, 12 Haziran seçimleri, AKP iktidarının yasa-tanımsızlığına karşı bir “çıkış umudu” olmaktan çıkmıştır. “Legalize sol”, tam bir aymazlık ve boşvermişlik içinde seçimlerde nasıl bir tutum alacağını bile belirleyememektedir. Bir yandan 12 Haziran seçimlerini, AKP’nin tek parti diktasını önlemenin “son olanağı” olarak sunarken, öte yandan CHP’yi “destekleme” cesareti bile gösterememektedirler. “Umulan” ve beklenen tek şey, 12 Haziran sonrasında AKP’nin her türlü meşruiyetini yitireceği ve böylece “sivil direniş”in (kimilerinin “sivil itaatsizlik” adını verdikleri “pasifizm”) “tek seçenek” olarak kitlelerin gündemine gireceğidir. Unutulan ise, böylesi bir “direniş”in sadece ve sadece burjuva demokratik yasallığının çerçevesi içinde etkin olabileceğidir. Gerçek burjuva demokrasisinin, burjuva demokratik yasallığının tarihinin hiçbir döneminde varolmadığı bir ülkede böylesi bir “umut” ve beklenti, “sivil vesayete” teslim olmaktan başka sonuç vermeyecektir.

Seçim Sath-ı Mailinde Nesnel ve Öznel Koşullar

Türkiye, en bildik ve sıkça söylenen sözlerle, *her an her şeyin olabileceği* bir ülkedir. Türkiye’de her an her şey olabileceği gibi, *her bir şeyin her şeyle iç içe geçtiği* bir ülkedir. Popüler ifadelerle, at iziyle it izinin, sapla samanın sürekli karıştığı ve karıştırıldığı bir ülke olarak Türkiye, bu özelliğiyle *istikrarsız ve dengesiz* bir ülkedir. Dünyanın hiçbir ülkesinde görülmeyecek boyutta ve kapsamda dezenformasyon kampanyalarının yürütüldüğü, “toplum mühendisliği”nin her türünün uygulama alanı bulabildiği Türkiye’de, düşünce ile kanı, sanı ile algı öylesine iç içe geçmiştir ki, neyin ne olduğunu anlayabilmek için, ya senaryo yazmak ya da tüm tarihi yeni baştan ele almak gerekmektedir.

Örneğin, 12 Haziran seçimlerine birkaç ay kalmışken legalist bir “sol” partinin “ideologu”, bunda kendisinin kişisel ve örgütsel hiçbir sorumluluğu yokmuşçasına şöyle bir saptama yapmaktadır:

“Bu ülkede halk, sözünü, tercihi ve tepkisini protesto, direniş, eylem gibi araçlardan çok, dört veya beş yılda bir yapılan seçimlerde vereceği oyla ortaya koyabileceğine inanmıştır, inandırılmıştır.”*

“Sol” legalist “ideolog”, terimleri ve kavramları yerli yerinde kullanmasa da, halkın, “protesto, direniş, eylem gibi araçlar” yerine, dört “veya” beş yılda yapılan *seçimlere umudunu bağladığından* söz etmektedir. Dolayısıyla, bu “ideolog”, halkın “sözünü,

tercihini ve tepkisini” seçimlerde oyla ortaya koymaya “inanmış, inandırılmış” olmasını bir olgu olarak ele alırken, *olması gerekenin* “protesto, direniş, eylem gibi araçlar”la *ortaya koyması* olduğunu söylemeye çalışır. Ama bu “araçlar”ın “ne olduğu”nu söylemeye bir türlü dili varmaz.

Yine bir başka *Birgün* yazarı şöyle yazar:

“Polis gücü, yargıda, üniversitede, medyada tahakküm bakımından Mübarek rejimi ile Tayyip Bey’in rejimi arasında bir fark söyleyin, dışımı kırayım. Birisinin adı alenen diktatörlük, diğerinin adı da, şey, sehven demokrasi! Nokta.

Soru: Peki bizim ahali Tahrir Meydanına koşmayacak denli anestezi altındaysa, yani objektif koşullar var olduğu halde sübjektif koşullar yoksa, halimiz nice dir?

Cevap: Üç nokta...”**

Burada “ahali”nin, M. Çulhaoğlu’nun “halk”ının, “anestezi altında”, yani *uyuşturulmuş* olmasından söz edilirken, “meydanlara çıkma”nın “*objektif koşullarının var olduğu halde sübjektif koşullarının olmamasından*” söz edilmektedir.

Bu iki yazarın “köşe yazısı üslubu” içinde, “arif olan anlar” tarzında yazdıkları iki yazıyı alt alta koyduğumuzda ortaya çıkan sonuç, Türkiye’de halk kitlelerinin dört “veya” beş yılda bir yapılan seçimlerle bir şeylerin değiştirilebileceğine inandırılmış olduğu, yani “anestezi altında” olduğudur. M.

* Metin Çulhaoğlu, Kitle Hareketlenme ve Sol, *Birgün*, 4 Şubat 2011.

** Melih Pekdemir, *Birgün*, 21 Şubat 2011.

Pekdemir'in ifadesiyle, kitlelerin tepkilerini eylemlerle ifade edebilmelerinin nesnel (objektif) koşulları mevcutken, bu tepkilerini eylemle ifade etmemektedirler, yani öznel/subjektif koşulları mevcut değildir.

Evet, bu iki yazar da bir şeyler söylemeye çalışmaktadırlar. Ancak söylemek istediklerini (her ikisi için farklı nedenlerle) tam olarak söyleyememektedirler. Söylemeye çalıştıklarının daha tam anlaşılabilir olması için, bunları devrimci terminolojiye çevirerek ifade edelim: Türkiye'de devrimin yapılabilmesi için gerekli *nesnel koşullar* mevcuttur. Ancak "*günlük maişet derdi, vs. içinde kaybolan, emperyalist yayınlı şartlanmış, düzenin şu veya bu partisine 'umudunu' bağlamış kitleler*" söz konusu olduğundan, devrim için gerekli öznel koşullar mevcut değildir.

Fazla eveyip gevelemeye gerek yoktur. Ülkenin içinde bulunduğu nesnel koşullarda devrim yapılması, yani ekonomik, toplumsal ve siyasal yapının topyekün değiştirilmesi zorunlu ve kaçınılmazdır. Ancak devrimin yapılması için gerekli öznel koşullar, yani kitlelerin bilinçli ve örgütlü olarak devrim mücadelesine katılmasının koşulları mevcut değildir. Yıllar önce saptandığı gibi, "merkezi devlet otoritesinin baskısı altında ezilmiş, bunalmış Anadolu insanı, kaderci bir düşüncenin rijid kalıpları içinde, 'böyle gelmiş, böyle gider' düşüncesi ile politik pasiflik içindedir."* Böylece "oligarşi ile halkın düzene karşı memnuniyetsizlik ve genellikle bilinçsiz tepkileri arasında *sunî denge*" kurulmuştur.

Kitlelerin mevcut düzene karşı tepkilerinin pasifize edilmişliğini, yani *sunî dengeyi* anlayabilmek için, her şeyden önce devrimin *nesnel* koşullarının varlığının ne anlama geldiğini bilmek gerekir. Ama sapla samanın, at iziyle it izinin birbirine karıştığı, marksist kavramların legalistler ve oportünistler tarafından çarpıtıldığı ve içeriğinin boşaltıldığı bir dönemde bunu ortaya koymak hiç de kolay değildir.

Lenin, devrimin nesnel koşullarını şöyle tanımlar:

"Genel olarak söylersek, devrimci bir durumun belirtileri nelerdir? Üç büyük belirtiyi gösterirken kesinlikle hata yapmamış oluruz: 1) Egemen sınıflar için hiçbir değişiklik olmaksızın kendi egemenliklerini korumalarının olanaksız olduğu zaman; şu ya da bu biçimde 'üstteki sınıflar' arasında bir kriz, egemen sınıfın siyasetinde, ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve öfkesinin had safhaya ulaşmasıyla ortaya çıkan bir çatlağa yol açan bir kriz olduğu zaman. Devrimin olması için, genellikle 'alttaki sınıfların' eskisi gibi yaşamak 'istememesi' yeterli değildir; aynı zamanda 'üstteki sınıfların' eskisi gibi 'yaşayamaması' da gerekir. 2) Ezilen sınıfların sıkıntılarının ve gereksinimlerinin her zamankinden çok daha fazla ağırlaştığı zaman; 3) Yukardaki nedenlerin bir sonucu olarak, "barış zamanı"nda soyulmalarına şikayet etmeden izin veren, ama çalkantılı dönemlerde, hem bunalımın koşulları tarafından, *hem de 'üstteki sınıfların' kendileri tarafından* bağımsız tarihsel eyleme itilen kitlelerin faaliyetinde oldukça büyük artış olduğu zaman. Sadece tekil grup ve partilerin değil, ama tekil sınıfların da iradesinden bağımsız olan bu nesnel değişiklikler olmaksızın, genel kural olarak, bir devrim olanaksızdır."**

İşte devrimciler ile oportünistler ve legalistler arasındaki temel ayrım noktası da, Lenin'in bu saptamasının doğru kavranılmasında bulunmaktadır.

Oportünistler ve legalistler, ne denli ülkede devrimin nesnel koşullarının varlığından söz ederlerse etsinler, her durumda Lenin'in yukarıda aktardığımız "millî kriz" tanımına dört elle sarılarak, ülkemizdeki mevcut durumun *böylesi* bir gelişim düzeyinde olmadığını ileri sürerek, devrimin öznel koşullarının hazırlanması için yürütülmesi gereken devrimci mücadeleden yan çizerek. Onların nesnel koşullardan anladıkları, *kitlelerin ayaklanmasını* ortaya çıkaran koşullardır. Bugün Mısır'daki "Tahrir Meydanı"ndaki kitle eylemleriyle kurmaya çalıştıkları paralellik de bu mantıklarından türemektedir.

İstenilen ve beklenen, nesnel koşulların öylesine bir olgunluk düzeyine ulaşması ve bu durumda kitlelerin kendiliğinden sokaklara dökülmesi, "meydanlara çıkma-

* Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

** Lenin, *II. Enternasyonal'in İftası*.

si”, yani “tercihini ve tepkisini protesto, direniş, eylem gibi araçlar”la kendiliğinden ifade etmesidir. Böyle bir durum ortaya çıkmadığı sürece, legalistler ve oportünistler için devrimin nesnel koşulları, varolsa bile *olgun* değildir. Öyleyse yapılacak şey, koşulların olgunlaşmasını *beklemektir*. Bu bekle-yiş sürecinde elbette ellerini göbüklerine kavuşturup oturmayacaklardır. “Kitlelerin içi-ne girerek, kitlelerin acil gereksinimleri etrafında, kitleleri örgütleyip, eyleme sokma ve kitlelere siyasi bilinç götürüp örgütleme, yani emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik hak ve istemleri etrafında kitleleri örgütleyip, siyasi hedefe yönlendirme”ye çalışacaklardır. Ve de öyle yapagelmışlerdir.

Ama sonuç? Beklenen olmamıştır. Yıllar geçmiş, bilimsel olarak nesnel koşullar alabildiğine olgunlaşmış, ama kitleler “meydanlara” çıkmamışlardır. İşte bu noktada, legalistler ve oportünistler, devrim umutlarını, “umudu büyütmek” söylemleriyle bir başka bahara erteleyerek olayların izleyicisi olmuşlardır.

Gerçeklikte ise, devrimin nesnel koşullarının varlığı ile bu koşulların olgunlaşması bir ve aynı değildir. Ülkemizde devrimin nesnel koşulları mevcuttur ve dönem dönem bu koşullar kendiliğinden (“üsteki sınıflar”ın kendileri tarafından) derinleşmekte ve olgunlaşmaktadır. Ancak *her durumda*, kitleler tepkilerini eylemle ifade etmemektedirler. Kitlelerin bu eylemsizliğinin, politik pasifliğinin nedenleri doğru saptanmadığı sürece, ne kadar nesnel koşulların varlığından ya da olgunlaşmasından söz edilirse edilsin, yapılacak tek şey, yapılageldiği gibi oturup beklemektir.

Öncelikle kabul edilmesi gereken olgu, ülkede devrimin nesnel koşullarının mevcut olduğudur. Mahir Çayan yoldaşın açık ve net tanımlamasıyla, “Emperyalist hegemonya toplumun kendi iç dinamiği ile gelişmesine engel olduğu için ülke altyapı ilişkilerinden üstyapısına kadar, **milli bir kriz** içindedir. Bu milli kriz, tam anlamı ile olgun değildir. Ancak şu veya bu ölçüde vardır. Var olan bu krizin derinleştirilip olgunlaştırılması, tamamen o ülke devrimcilerine bağlıdır.”*

İkinci olgu, nesnel koşullar mevcut olmasına rağmen, kitlelerin düzene karşı tepkileri açık hale gelmemektedir. Yukarda da

ifade ettiğimiz gibi, bunun temel nedeni, kitlelerin düzene karşı tepkileri ile oligarşi arasında *sunî bir dengenin* kurulmuş olmasıdır. Bu nedenle ana sorun, *sunî dengenin ne olduğu ve nasıl ortadan kaldırılacağı* (bozulacağı) sorunudur.

Yıllardır söylendi ve söyleniyor: Kitlelerin mevcut düzene karşı tepkileri olmakla birlikte, bu tepkiler, temel olarak siyasal zorla pasifize edilmektedir, sunî bir denge kurulmaktadır. Ancak sunî dengenin, yani kitlelerin tepkilerinin pasifize edilmesinde siyasal zor temel olmakla birlikte, tek araç değildir. “Nispi refah” ve her çeşit pasifikasyon ve propaganda araçları da kitlelerin tepkilerinin pasifize edilmesinde etkin unsurlardır. Somut olarak ifade edersek, kredi kartları, toplu konutlar, iftar çadırları, kömür dağıtımları, yeşil kart, çocuk paraları vb. araçlar kitlelerin tepkilerinin pasifize edilmesinde etkin bir unsur iken, “medya” ve küçük-burjuva aydınları aracılığıyla yürütülen propagandalar da sunî dengenin kurulmasında etkin olarak kullanılmaktadır. Özellikle son yirmi yılda “medya” aracılığıyla yaratılan “beklentiler”, bireylerin düzene olan umutlarını sürekli diri tutmaktadır. Toplumun önemli bir kesiminin, AKP’nin sistemi değiştirmeye ve “İslam cumhuriyeti” kurmaya yönelik faaliyetlerinden “endişe” duymalarına rağmen eylemsiz kalışlarında bu bireysel “beklentiler” (ki “merak etmeyin ordu var” beklentisi de bunlara dahildir) etkili-dir.

Ancak “nispi refah” ve “medya” ne denli etkin olursa olsun, son tahlilde, kitlesel eylemlerin karşı karşıya kalacağı siyasal zor “beklentisi” belirleyici unsurdur. Devrimci olmak kadar, devrimci mücadeleye katılmak ya da devrimci mücadeleyi desteklemek de “ölmeyi göze almak”la özdeşleştirilmiştir. İnsanlar düzenin değişmesi gerektiğinin ne kadar bilincinde olurlarsa olsunlar, AKP’nin “şeriat devleti” kurmasından ne kadar “endişe” duyarlarsa duysunlar, her durumda kişisel olarak “bedel ödemek”ten kaçınır durumdadırlar. “Sol” legalizm ve oportünizm de bu durumu “kadrosal” düzeyde sürekli işlemektedir.

Herşey bu kadar açık ve yalındır.

Burada şu soru ortaya çıkar: Eğer bir ülkede devrimin nesnel koşulları mevcutken, öznel koşullar yeterli değilse (“yok”sa!), yani *kitleler* düzenin değişmesi istemlerini biz-

* Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

zat kendi eylemleriyle ortaya koymuyorlarsa, politik pasiflik içindelerse (“anestezi altındaysa”), “medya” propagandasıyla düzenden hala umutlarını kesmemişlerse, “umudu büyütmek” masallarıyla kendilerini avutuyorlarsa, “merak etmeyin ordu var” yalanına inanmadıkları halde hala “var” olabildiğine inanmaya çabalıyorlarsa, böyle bir durumda devrimin nesnel koşullarının mevcut olduğunun *bilincinde olanlar* ne yapmalıdır? “Ölümü göze almak” tek başına yeterli midir?

Devrimcilik “serdengeçti”lik değildir. Devrimcilik, devrimin nesnel koşullarının var olduğu bir süreçte devrimin öznel koşullarının yaratılması mücadelesidir. Bu da kitelerin bilinçlendirilmesi ve örgütlendirilmesi demektir. Bilinç, sadece düzenin değişmesi gerekliliğinin, devrimin gerekliliğinin bilinci değildir. Bilinç, devrimin yapılabileceğinin, ama belli bir mücadele çizgisi içinde yapılabileceğinin bilincidir. Devrimci mücadele, bu bilince sahip olan insanların, belli bir devrimci strateji etrafında örgütlenmesidir.

Bu mücadelenin kolay olduğu, bir “bedeli” olmadığı söylenemez. Elbette bu mücadelede “ölüm” olasılığı da vardır. Ama sorun “ölmek” ya da “ölümü göze almak” değil, devrimi yapmaktır. Sorun, *devrimin nasıl yapılacağını* bilmek ve devrimi yapmaktır. Ama bu hiç de kolay değildir.

Bugün toplumun büyük bir kesimi, AKP’nin olası bir 12 Haziran seçim “zaferi”yle birlikte mevcut düzeni topyekün değiştireceği ve “İslam devleti” kuracağı endişesi ve beklentisi içindedir. Aydınlar, gazeteciler, yazarlar her an gözaltına alınma korkusu yaşamaktadırlar; AKP’nin seçimle iktidardan indirilebileceğine inanmamaktadırlar. AKP’nin tüm polis teşkilatını ve devlet bürokrasisini ele geçirdiğinin, kendi “derin devleti”ni inşa ettiğinin ve 12 Haziran seçimlerinden sonra her türlü muhalefeti “yargı” yoluyla baskı altına alacağını farkındadırlar. Her türlü “teknik” araçla izlendiklerini ve dinlendiklerini bilmektedirler. AKP iktidarının yasal görünümü ile meşruiyeti arasına sıkışmışlardır. AKP’nin polis ve yargı gücünü “yasalara uygun”, ama pervasızca kullandığını hergün ve her icraatında görmektedirler. Bu durum karşısında “bir şeyler yapılması” gerektiğinin de bilincindedirler.

Halkın giderek yoksullaştığı, ülke ekono-

minin giderek çöküşe doğru ilerlediği, yolsuzluğun, adam kayırmamanın başını alıp gittiği açıktır. Ama aynı halkın çoğunluğunun, “sadaka kültürü”yle, “tüketim ekonomisi”yle “halinden memnun olduğu” da açıktır. Ama sorun, siyasal ve bireysel özgürlükler sorunu olarak çok daha yakıcı ve yıkıcı boyutlara ulaşmıştır. Buna rağmen, bu durumun farkında olanlar hiçbir şey yapamamaktadırlar.

AKP’nin durdurulması gerektiğini, daha sıkı devrimin yapılması gerektiğini, bunun için bir şeyler yapmak gerektiğini düşünenler, legalizm ve oportünizm tarafından öylesine “saf”laştırılmışlardır ki, ne yapacaklarını bile bilememektedirler. Bir yandan “her türlü askeri darbeye” karşı çıkarken, diğer taraftan “yasal” seçimlerden hiçbir şeyin çıkmayacağına inanmaktadırlar. “Yumurta eylemleri” karşısında AKP’nin nasıl paniğe kapıldığını ve nasıl zor kullanma eğiliminde olduğunu gördükleri halde, AKP’nin çizdiği yasalığın ötesine geçememektedirler. Siyasal zorun, sadece ordu ve polis tarafından kullanılan tank, top, silah olmadığını, mahkemelerin de devletin zor aygıtının parçası olduğunu anlamakta zorlanmaktadırlar.

Bu mantık içersinde, 12 Haziran seçimlerinin AKP’den kurtulmak için bir “olanak” olduğu düşünülürken, seçimlerde ne yapacaklarını bile bilememektedirler. “Seçim mantığı” içinde AKP’ye tek alternatifin CHP olduğunu düşünmelerine rağmen, açıkça CHP’yi desteklemekten ve CHP’nin seçim çalışmalarına katkıda bulunmaktan uzak durmaktadırlar. Seçim sath-ı mailine girildiği halde, “sol”da yer alan hiç kimse AKP’nin seçim yoluyla durdurulabileceğine inanmamaktadır. AKP sorununun demokrasi ve laiklik sorunu olduğu, bireysel hak ve özgürlükler sorunu olduğu ne kadar kabul edilirse edilsin, gerçeklikte *demokratik devrim* sorunu olduğu görülmektedir, görülmek istenmemektedir.

“Sol”da her şey alenileştirilmiş, legalize edilmiştir.”Sol”un her türlü yasal mücadelesi, AKP’nin biçimsel yasalığının karşısında etkisizleşmiştir. İnsanlar “yasal protestolar”ın, “barışçıl gösteriler”in ötesinde başka mücadele yollarının olduğunu düşünmek bile istememektedirler. Yasadışılık (illegalite) “korkutucu”, silahlı mücadele “terörcülük” olarak dışlanmıştır. Öylesine alenileştirilmiş, öylesine legalize olunmuştur ki, “gizlilik”, “giz-

li çalışma” tümüyle olanaksız hale gelirken, Facebook’lardan, Twitter’lerden medet umulur hale gelinmiştir.

Bu, sözcüğün tam anlamıyla çaresizliktir.

Biz ise, devrimden, devrimci mücadeleden, mevcut yasaların “yasal kabul etmediği” örgütlenmekten, mücadeleden söz ediyoruz. Onlarca yıldır süregelen “suni denge”den, bu suni dengenin bozulmasından, devrimin yapılmasından söz ediyoruz. Şüphesiz “çare” arayan, ama çaresiz olarak ellerini kollarını bağlamak durumunda kalanlar için tüm bunlar soyut ve anlaşılabilir şeylerdir, “boş hayaller”dir!

İşte bu “boş hayaller” karşısında, bir avuç (belki “elli kişi”!) “serdengeçti”nin ortaya çıkıp, umutsuz ve çaresiz insanlara “moral aşılması” beklenmektedir.

Biz, devrimciler olarak, ne “boş hayaller”den söz ediyoruz, ne de umutsuz ve çaresiz insanlara “moral aşılayacak” olan “serdengeçtiler”iz. 1971’de silahlı devrimci mücadeleye başlanıldığında ne bir silahlı mücadele deneyimine, ne yasadışı ve gizli çalışma birikimine sahip olmayan, ama Türkiye’nin tarihinde derin izler bırakan bir geçmişin temsilcileriyiz. Her şey, yaşanılarak “sıfır”dan öğrenilmiştir. Bugün nereden başlanılacağını ve ne yapılacağını bilemesek de, elimizde devrimci bir teori, devrimci bir strateji ve geçmiş devrimci mücadelelerin deneyimi bulunmaktadır.

Belki Anadolu’nun bir kasabasında, büyük bir kentin varoşunda tek başımıza, yapayalnız olabiliriz. Belki “teknik takip” altında bir aydın olabiliriz. Belki hiçbir devrimci mücadele deneyimine, örgütsel ilişkiye sahip olmayabiliriz. Bizim gibi başka insanların olduğunu bildiğimiz halde, onlara nasıl

ulaşacağımızı bilemiyor olabiliriz. Her türlü iletişimin denetim altında olduğu bir ortamda başkalarıyla nasıl iletişime geçebileceğimizi de bilemeyebiliriz ve hatta düpedüz “korkabiliriz”.

“Medya”daki yalanları, AKP’nin ikiyüzlülüğünü, pişkinliğini gördükçe öfkeden zangır zangır titriyorsak eğer, “bir şeyler” yapılması gerektiğini biliyorsak eğer, bir şeyler yapmanın yolunu bulmakta fazlaca zorlanmayacağız. Elbette onlarca yıldır sürüp giden ideolojisizleştirme ve apolitikleşme sürecinin üstesinden kolayca gelinemeyecektir. Geçmişin bilgi ve deneyimi silikleştirilmiş ve çarpıtılmıştır. Bunları yeniden netleştirmek ve doğrultmak zaman alacaktır. Hemen sonuç alınamayacaktır. Öğrenilmesi gereken, yapılması gereken çok şey vardır. Kimini amatörce, kimini el yordamıyla yapmak durumunda kalınacaktır. Bu olumsuzluklar karşısında tek gerçek olan, bu koşulların böyle sürüp gitmeyeceğidir.

Tek başımıza da olsak, elimizde devrimci mücadelede sınanmış doğru bir devrimci teori olduğunu bilmek durumundayız. Bu devrimci teoriyi öğrendikçe, ülkemizin ve dünyanın devrimci mücadelelerinin deneyimlerini doğru biçimde öğrendikçe ne yapabileceğimizi de, ne yapabilme gücüne sahip olduğumuzu da daha açık ve net göreceğizdir.

Zor ve zorlu on yıllardan geçtik. Bu zor ve zorlu on yılların yarattığı olumsuzluklar içinde katedecek çok yolumuz var. Devrimin nesnel koşulları ne kadar olgunlaşırsa olgunlaşsın, *devrimci bir örgütlenme olmaksızın*, insanları Nazım Hikmet’ten dizeler okuyarak, “hava kurşun kadar ağır” diyerek, “kurşun eritmeye çağırarak” hiçbir şey yapamayacağını hiç unutmamalıyız.

Ülkeyi Kurtarmak İçin Ölecek Elli Kişi Bulmak!

Küçük-burjuvazi “ilginç” bir sınıftır. Sürekli altını çizdiğimiz gibi, küçük-burjuvazi, büyük burjuvaziyle, yani kapitalist sınıf ile işçi sınıfı, yani proletarya arasında yer alan, nicelik olarak nüfusun çoğunluğunu oluşturan, ama kaçınılmaz olarak proleterleşmek zorunda kalan geçici bir ara sınıftır. Kimilerinin “ortadirek”, kimilerinin “orta sınıf” adını verdiği bu sınıf, geçici ve ara sınıf olma özelliğiyle her zaman proleterleşme korkusu içinde yaşar. Onun proleterleşme korkusu, proletaryayı “ayaktakımı” olarak aşağılamasında ifadesini bulan sosyo-psikolojik ve patolojik davranışlara yol açar. Küçük sermayesiyle, kimi zaman tüccar, esnaf, zanaatkar olarak, kimi zaman organize sanayi bölgesi patronu olarak karşımıza çıkar. Bunlar *kent küçük-burjuvazisini* oluştururlar.

Ancak küçük-burjuvazinin asıl “kütlesi” kırsal alanlardadır. Az ve küçük toprak sahibi köylüler *kır küçük-burjuvazisini* oluştururlar. Demokratik devrimin tamamlanmadığı bir ülkede bu kır küçük-burjuvazisi büyük ölçüde feodal ilişkiler içinde varlığını sürdürür. Anadolu kasabalarında kent ve kır küçük-burjuvazisi köylü-esnaf-tüccar ilişkisi olarak belirginleşir.

Kır küçük-burjuvazisinin kaderi (küçük köylü) yoksullaşmak ve mülksüzleşmektir. Yoksullaştıkça kentlere göç ederek yedek sanayi ordusunun bir neferi haline gelirler. Kent küçük-burjuvazisi ise, “kahraman bakkal süper marketlere karşı” ne denli direniş gösterirse gösterebilir, nihayetinde işini sürdüremez hale gelerek yedek sanayi ordusunun neferi olur. Ancak ülkede gelişen kapi-

talizm kendi iç dinamiği ile gelişmediğinden, ülkede gerçek bir sanayi yoktur. Dolayısıyla onların yedek sanayi ordusu neferi haline gelmeleri sanayide istihdam edilmeleri sonucunu doğurmaz. Kaçınılmaz olarak hizmetler sektöründe konjonktürel işlerde çalışarak, “yoksulluk sınırında” yaşamlarını sürdürmeye zorlanırlar. Büyük ölçüde hizmetler sektöründe istihdam edildiklerinden, yoksullaşmaları ve mülksüzleşmeleri, sözcüğün gerçek ve tam anlamıyla proleterleşmeleriyle sonuçlanmaz. Bu nedenle, yedek sanayi ordusunun neferi olan kent ve kır küçük-burjuvazisi, proleterleşemediği için eski geleneksel sınıf tutumunu sürdürür. Bir yanılla “emekçi”dir, diğer yanılla su katılmamış kent ve kır küçük-burjuvasıdır. Onu “ilginç” kılan da bu ikili özelliğidir. Kendisini her zaman küçük köylü, küçük esnaf, küçük tüccar olarak gördüğünden, maddi varlık koşulları ile bilinci arasında derin bir uçurum vardır.

Bu sınıfın aydınları da “eksantrik” kişilerden oluşur. Temsil ettiği ve çıkarlarını ideolojileştirdiği kendi sınıfından daha çok, kendi sınıfının olmak istediği, özendiği sınıfın, yani büyük burjuvazinin çıkarlarına hizmet eder. Sınıfsal kökeninin ikili karakterine uygun olarak da, bir yandan büyük burjuvazinin çıkarlarına hizmet ederken, diğer yandan kendi sınıfının çıkarlarına sahip çıkar. Büyük burjuvazinin çıkarlarına hizmet ettiği ve edebildiği sürece orta-üst gelir düzeyinde bir yaşam sürdürür. Kendi sınıfının çıkarlarına yöneldiği oranda da bu yaşam “standartını” hızla yitirir. Çünkü kendi sınıfı, sürekli yoksullaşma ve mülksüzleşme süreci

içindedir, “sürekli kaybeden” bir sınıftır. Bu nedenle de küçük-burjuva aydını, büyük burjuvaziden uzaklaştığı ölçüde, “sürekli kaybeden”ler safında yer alır.

Son yirmi yılda “globalizm” propaganda-sının etkisi altına giren küçük-burjuva aydını, “globalleşen dünya”nın kendi sınıfının “makus talihine” son vereceği umuduyla, yerellikten “globalliğe”, ulusallıktan kozmopolitizme kaymıştır. AB pazarlarının cazibesine kapılarak hızlı bir AB yandaşı olan bu aydın tabaka, AB’nin tarım ve küçük yatırımcıyı destekleme fonlarıyla sınıfının durumunun düzeleceğini ummuştur. AKP’nin ilk dönemindeki AB’ci söylemleriyle hızlı birer AKP’li olan bu aydın tabaka, bunun gerçekleşmediğini gördüğü ölçüde de, AB’den uzaklaşmış ve “ulusalci” söylemleri benimsemiştir. Ancak AKP’yle birlikte ithalata dayalı iç ticaretteki gelişmeler karşısında yeniden AKP’ci olan bu tabaka, AKP’nin “biat” ilişkileri içinde barınmadığından bir kez daha “ulusalci” söyleme geri dönmüştür.

Yukarda da ifade ettiğimiz gibi, küçük-burjuva sınıfı gibi, bu sınıfın aydını da homojen değildir. İçlerinde, aydın olmanın “muhalif olma” olduğu ideolojisiyle iktidara muhalif olan aydınlar olduğu gibi, kendi öz sınıfının sürekli iktidar tarafından dışlanması karşısında “muhalif” olan aydınlar da vardır. İyi bir hasat sonucu geliri arttığı için “mutlu ve umutlu” olan, ama kötü bir hasat sonucu yoksullaşan ve hatta mülksüzleşen, “karamsarlaşan”, endişeye kapılan kır küçük-burjuvası gibi, küçük-burjuva aydını da “umut” ile “umutsuzluk”, “iyimserlik” ile “kötümserlik” arasında gidip gelir. “Umutsuzluğa” kapıldığı zamanlarda hızla “anarşist” kesilen bu aydın tipi, “umutlu” olduğu zamanlarda su katılmamış bir “liberal-demokrat” olarak sahneye çıkar.

Küçük-burjuva aydınının en büyük açmazı ise, kendi sınıfının ne olduğu ve hangi özelliklere sahip olduğu konusunda en küçük bir “fikre” sahip olmamasıdır. Eğitim görmüş birey olarak, eğitimsiz ya da az eğitilmiş kır küçük-burjuvasını kendisiyle özdeşleştirmesiz. Esnaf ve tüccar olarak kent küçük-burjuvasını ise, fazla sıradan, çıkarıcı, üçkağıtçı olarak gördüğünden, onların aydını olmaktan utanç duyar. Büyük burjuvaziye hizmet etmese de, kendisini bu sınıfın “rafine” kesimlerine daha yakın hissederek. Bu nedenle, bu “rafine” kesimin düzen-

lediği sergilerde, bianallerde, resitallerde boy gösterir.

Bir de “sol” küçük-burjuva aydınları vardır. Bunlar, sınıfın ve bu sınıfın aydınlarının genel özelliklerini bünyelerinde barındırmakla birlikte, “solcu” olmaları nedeniyle, kendilerini “proletaryanın aydını” olarak düşünürler. Böyle düşündükleri sürece marksizmi savunurlar, marksist dil ve terminolojiyi kullanırlar. “Proleter aydın” olmanın “out” olduğu dönemlerde ise, kendilerini daha belirsiz bir sıfatla, “emekçi halktan yana” aydın olarak tanımlarlar. Artık “emekçi halkın” hizmetindedir, tüm bilgisini ve hünerini “emekçi halkın lehine” kullanacaktır.

Ancak olaylar ve süreçler, ne “saf” küçük-burjuva aydınının, ne de “sol” küçük-burjuva aydınının istediği ve beklediği gibi gelişmez. İşte o andan itibaren küçük-burjuva aydını “karamsarlaşır”, “aydınlık gelecek”ten, “emekçi halk”tan “umudunu” keser. Bu durumda, büyük bölümü pasifize olurken, küçük bir bölümü “anarşizme” kayar. Ancak bu küçük-burjuva aydınlarının “anarşizmi”, “batsın bu dünya” arabesk söyleminin ötesine geçemeyen aristokrat bir anarşizmdir. Her aristokrat gibi, her şeye yuktan, “kuşbakışı” bakar. “Aydın”ın görevinin “halkı”, “emekçi halkı” aydınlatmak olduğuna inandığından, düşüncesiz eyleme karşıdır, ama kendileri için eylemsiz düşüncenin ateşli bir savunucusudur.

Yine de bu aydınların hakkını yememek gerekir. Zaman zaman kendilerini “küçük kara balık” gibi görürler. Yine de küçük “kara ördek” olarak sürekli dışlandıklarını, çaresiz kaldıklarını düşünürler. Çoğu zaman bağırabildikleri kadar bağırırlar, herkesi “kurşun eritmeye” çağırırlar. Her kitlesel eylemle umutlanırlar, her kitlesel eylem sonrasında somut bir şey elde edilmediğini gördükçe yeniden umutsuzluğa kapılırlar. İşte böylesine umutsuzluğa kapıldıkları zamanlarda akıllarına “parlak” fikirler gelir.

Aşağıdaki sözler böylesi bir umutsuzluğun açık bir örneğidir:

“50 mühendis ve teknisyen öleceklerini bile bile nükleer santrale girdiler. Günlerdir oradalar. Önce memleketlerini, sonra da insanlığı nükleer sızıntıdan korumak için ellerinden geleni yapıyorlar. Japonya onlara kamikaze ismini taktı. Çünkü

ölüme gidiyorlar. Bir mucize bile olmayacak onlar için. En kesin anlamıyla memleketleri için ölüyorlar. Memleketlerini kurtarmak için...

Haberi duyduğum andan beri aynı soru var aklımda:

Türkiye'yi kurtarır mıydık? Elli kişi bulup ölüme gider miydik? Binlerce gencin vatanını korumak başlığı altında can verdiği bir ülkede bu soruyu sormak garip mi? Değil. Çünkü ortada bir 'düşman' olduğunda ölmek daha kolay anlaşılır şeydir insanlar için. Çünkü öldürülmek ihtimali vardır. Üstelik çoğu kişiye göre toprak, insandan daha kutsaldır. Pe ki toprak için olmasa ve seni korkudan, öfkeden delirtecek bir düşman da bulunmasa... Elli kişi bulabilir miydik bu memleket için canını verecek?...

Ahmet ile Nedim'in tutukluluk hallerine yaptıkları itiraz reddedilmiş. Daha önce de söylediğim gibi, 'Artık bunu da yapamazlar' dediğiniz her şeyi yapacaklar. Adaleti son damlasına kadar...

Artık hiç ama hiç adil olamayacağını düşündüğün bir ülkeyi kurtarmak için ölecek elli kişi bulabilir miydik acaba?" (Ece Temelkuran, Türkiye'yi Kurtarır mıydın?, *Habertürk*, 19 Mart 2011.)

Yazar sözlerini, "Bu soruyu sormak bile çok acıklı" diyerek bitirir.

Evet, bu soruyu sormak "çok acıklı", ama bir o kadar da umutsuzluğun ifadesidir. Üstelik aynı yazar, 9 Mart günü "Vakit Geldi" yazısında (bu yazı internete "tıklama rekoru" kırmış), "iktidar koltuklarında oturanlar biliyorlar: Koltukları havada duruyor, onların omuzlarında. Kıpırdasalar düşerler. Delikanlılığın, kabadayılığın, bitirimliğin sınırı da buraya kadar işte." diye yazabilmişken..

"50 kişi", yazıyla "elli kişi", büyük harflerle "ELLİ KİŞİ" ARANIYOR! ... Memleketi kurtarmak için ölecek, ölüme göze alacak "elli kişi"! "Elli" serdengeçti!

Abdülhamit "han"ın zulmüne karşı Namık Kemal'in umutsuzca söylediği gibi, "Vatanın bağrına düşman dayamış hançerini/ Yok mudur kurtaracak bahtı kara maderini?"

Entelektüel baylar ve bayanlar! Değerli ve sayın aydın beyler ve hanımlar!

Ne çabuk unuttunuz, bu ülkenin yakın tarihinde ülkenin yazgısını değiştirmek için on'larca, yüzlerce, binlerce devrimcinin ölümüne mücadele ettiği, yaşamlarını hiç çekinmeden bu ülke için feda ettiklerini. Yüzbinlerce insan, ölümü, işkenceyi göze alarak, silah elde bağımsız ve demokratik bir ülke için savaşmışlardır. Üstelik bunu yaparken, oportünistler tarafından "silahlı propagandayı temel çarpışma biçimi olarak öncü savaşını sürdüren devrimci örgütlerin mücadelesine, 'bu bir avuç adamın, hakim sınıflarla düellosudur. Bu anarşizmin, narodnizmin çizgisidir, Lenin'de böyle bir çarpışma biçimi yoktur. Sorunu bu şekilde ele alış, her şeye silahın ucundan bakmaktır... vs..." denilerek suçlanmışlardır.

Ne çabuk unuttunuz, Mahirleri, Denizleri, İbrahimleri...

Belki bazı "aydınlar" için devrimci olmak, "yak bir birinci, ol devrimci" türünden bir komikliktir hala. Belki çağdışı kalmış dogmatik ve fanatiklerin işidir devrimcilik. Ama anımsamalısınız ki, bu ülkenin tek gerçek gelecek umudu onlardı ve yine onlar olacaktır.

Küçük-burjuvazinin ve onun aydınınının bakış açısından bakıldığında, devrimcilik, bir avuç ("elli kişi!") serdengeçtinin işi olarak "algı"lanabilir. Belki umutsuzluğa kapılmış "sol" aydın, içinde yaşanan süreçte kitlelerin tepkisizliğine, apolitikliğine bakarak, yakın tarihimizin "bir avuç devrimcisinin" düzeni nasıl sarstığını, yıkım noktasına nasıl yaklaştırdığını anımsayarak geçmişe özlem duyabilir. Hatta bir adım öteye geçerek, bugün yine "bir avuç devrimcinin" ülkenin yazgısını bir kez daha değiştirebileceğini düşünebilir. Ama bilmelidirler ki, devrimciler, korku ve endişe içinde olan, umutsuzluğa kapılmış birilerinin "silah başına" çağıracağı "emir erleri" değillerdir.

O aydınlar ki, onlarca yıldır, "her türlü şiddete karşıyız" diyerek, soldaki pasifistleri, legalistleri övgülere boğarak, silahlı devrimci mücadeleyi değersizleştirmeye çalışmışlardır. Şimdi "elli kişi"yi, elli devrimciyi, "Yok mudur kurtaracak bahtı kara maderini?" dermişcesine "silah başına" çağırma ihtiyacı duymaktadırlar.

Evet, herkes kendince çağında bulunabilir. Burası "demokratik" bir ülke! Ama ne ya-

zık ki, devletin siyasal zoruyla yok edilen ve “sol aydınlar”ın, “eskimiş marksistler”in karşı-devrimci propagandasıyla, yalanlarıyla “itibarsızlaştırılan” devrimci mücadele öylesine kolayca, bir çağıyla bir baştan yeniden inşa edilemez. Eğer bu ülkede sol bir aydın, “ölümü göze alacak elli kişi bulabilir miyiz” diye soruyorsa, her şeyden önce devrimciliğin nasıl “itibarsızlaştırıldığını” sorgulamak zorundadır.

Bugün “bu ülke için” ölümü göze alacak “elli insan”dan söz edilebiliyorsa, bu ülkenin geleceğinin, kurtuluşunun **devrimde** olduğu açıkça ve korkmadan söylenmelidir. Ve gerçek aydın, böylesi ölümüne bir mücadeleye gücü oranında katkıda bulunmayı ve gerektiğinde bunun için bir “bedel” ödemeyi göze alabilmelidir.*

İşte devrimci aydın ile küçük-burjuva “solcu” aydınını birbirinden ayıran temel ölçüt budur.

Bu olmadığı sürece, basit, sıradan, ikir-

cikli ve tutarsız bir küçük-burjuva aydını olarak mınıldanmaktan, homurdanmaktan başka seçenekleri yoktur.

Bir kez daha yineliyoruz: Bu ülkede öylesine on yıllar geçmiştir ki, ölümü göze alacak değil elli kişi, beş kişi bile bulmak hiç de kolay değildir. Gün, devrimcilerin günüdür, ama ne yazık ki, devrimcilik, “soyut gelecek için somut bugünden vazgeçmeyi” gerektirir. Eğer aydın olarak, siz, kendiniz, “soyut gelecek için somut bugünden vazgeçemiyor”sanız, elli kişi değil, elli bin kişi bile sizi saklanacağınız korku çukurundan çıkarmaya yetmeyecektir.

“Merak etmeyin, ordu yok”, ama devrimciler, “zümrüdü anka kuşu” gibi kendi kullerinden yeniden doğarlar. Zorlu, acılı bir doğumdur bu. Ve bilinmelidir ki, devrimciler, bu süreçte otuz yılın yarattığı tüm tahribata rağmen, “bir avuç” ölümü göze almış devrimcinin deneyimiyle biçimlenmiş ve olunlaşmış devrimci teoriyle kendi yollarını aydınlatmayı başaracaklardır.**

* Ece Temelkuran’ın 26 Mart 2011 tarihli “Öyle Kolay Değil” başlıklı yazısına bir okuyucunun yaptığı “yorum”da şöyle deniliyor: “Ya yeni bir yol bulunacak, ya da yeni bir yol yapılacak. Bunun öncülüğünü sizin gibi aydın insanlar yapmalı. Devrimci, ilerici, demokrat, çağdaş insanlar aranızdan gelecektir.”

Okuyucu, bu aydınların büyük büyük sözlerine bakıp, çok safiyane duygularla onların “öncü” olması gerektiği sonucunu çıkarmıştır. Anlayamadığı ise, bu küçük-burjuva aydınlarının “ölümüne” bir mücadeleye öncülük edemeyecekleri ve devrimcilerin de bu küçük-burjuva aydınlarının kuyruğuna takılmayacak kadar deneyim sahibi olduklarıdır.

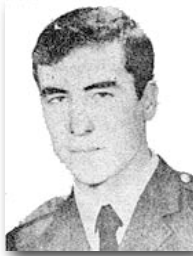
** Önce 12 Eylül askeri terörünün yarattığı korku ve yılgınlık, ardından Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışıyla ortaya çıkan moral bozukluğu ve ideolojisizleşme ve nihayetinde “globalizm” propagandası sürecinde pek çok “marksist”, “solcu” küçük-burjuva aydını saf değiştirmiş, uluslararası tekelleri sermayenin hizmetine girmiştir. AKP iktidarıyla birlikte bu dönem küçük-burjuva aydınları karşı-devrimci, anti-marksist bir konuma geçerken, bir avuç sol ve marksist aydın ayakta kalabilmiştir. Bu ortamda ve bu hava içinde biçimlenen 12 Eylül sonrası yeni kuşaktan ise, çok az sol ve marksist aydın çıkmıştır. Birkaç yeni marksist aydını bir tarafa bırakacak olursak, bu yeni sol aydınlar, büyük ölçüde marksizm-leninizmden uzak, bir ölçüde “marksizm sempatisi” denilebilecek dürtü ve namuslu (vicdan sahibi) aydınlar olarak varolmaya çalışmaktadırlar. E. Temelkuran bu aydınardan birisidir. Şüphesiz böylesine sol aydınların bir avuç kaldığı bir dönemde “eleştiri oklarını” bunlara yöneltmek, ideolojik olarak olmasa da “siyaseten”, “ittifaklar politikası” açısından yanlış görülebilir. Bizim bu aydınlar karşısındaki tavrımızı belirleyen, “hem dostluk, hem mücadele” ilkesidir. Ortak düşmana karşı mücadelede onlar bizim dostlarımızdır; eleştirilerimiz bu dostluğu pekiştirmek ve sağlam bir temele oturtmaya yöneliktir. Ama söz konusu olan marksizm-leninizm ve proletaryanın devrimci mücadelesi olduğunda, bu aydınların yarattığı ve yaratacağı yanlışlamalara karşı mücadele etmek de bizim görevidir.

MAHİR ÇAYAN
1946 Samsun

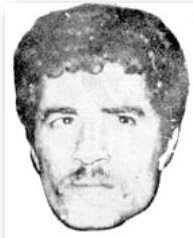
SABAHATTİN KURT
1949 Gevaş

SAFFET ALP
1949 Kayseri

CİHAN ALPTEKİN
1947 Ardeşen

ÖMER AYNA
1952 Dicle

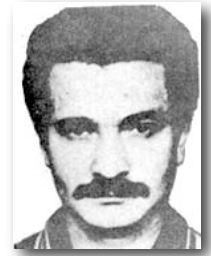
30 MART 1972 KIZILDERE

HÜDAİ ARIKAN
1946 Çivril

AHMET ATASOY
1946 Ünye

SİNAN KAZIM ÖZÜDOĞRU
1949 Şarkışla

ERTAN SARUHAN
1942 Fatsa

NİHAT YILMAZ
1937 Fatsa

Milli Kriz ve Devrim Durumu*

Mahir Çayan

[Kesintisiz Devrim II-III]

Marksizm-Leninizmde politik mücadele biçimleri çeşitlidir. Literatürde bu biçimler a) Silahlı aksiyon, b) Silahlı aksiyonun dışındaki mücadele biçimleri diye iki başlıkta mütalâa edilirler. Devrimci sürecin evrim ve devrim diye kesin çizgilerle ayrıldığı ülkelerdeki Marksist-Leninist partiler daima bu iki mücadele biçiminin birisini bu iki evreye göre temel, ötekini ise ona tabi (tali) olarak seçerler. (İçinde bulunduğumuz evrede bu kesin çizgili ayırım emperyalist-kapitalist ülkeler için geçerlidir).

Devrim için uzun ve dolambaçlı halk savaşının zorunlu bir durak olduğu, emperyalist hegemonya altındaki geri-bıraktırlmış ülkelerin somut pratikleri, devrimci sürecin bu evreleri arasındaki ilişkide değişiklik yapmıştır.

Şöyle ki, emperyalist hegemonya altındaki ülkelerde, (ister II. bunalım döneminin emperyalist hegemonyasının dışsal bir olgu olduğu feodal, yarı-feodal ülkelerde olsun, isterse de III. bunalım döneminde emperyalist hegemonyanın içsel bir olgu olduğu emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu geri-bıraktırlmış ülkelerde olsun) evrim ve devrim aşamaları, (Çarlık Rusya'sında olduğu gibi zayıf da olsa) içsel dinamikle kapitalizmin geliştiği ülkelerdeki gibi kesin çizgilerle ayrılamaz.

Bu tip ülkelerde devrim aşaması kısa bir aşama değil, oldukça uzun bir aşamadır. Evrim aşamasının nerede bittiğini, devrim aşamasının ise nerede başladığını tespit etmek **fiilen** imkansızdır. **Her iki aşama iç içe girmiştir.**

Bu ülkelerdeki emperyalist hegemonya bağımsız bir milli burjuvazinin gelişmesine engel olduğundan ülke kapitalist bir ülke olsa bile, var olan kapitalizm kendi iç dinamiği ile gelişemediğinden çarpıktır, emperyalizme göre biçimlenmiştir. Emperyalist hegemonya toplumun kendi iç dinamiği ile gelişmesine engel olduğu için ülke alt yapı ilişkilerinden üst yapısına kadar, **milli bir kriz** içindedir.

Bu milli kriz, tam anlamı ile olgun değildir. Ancak şu veya bu ölçüde vardır. Var olan bu krizin derinleştirilip olgunlaştırılması, tamamen o ülke devrimcilerine bağlıdır.

Özetle söylersek, **emperyalist hegemonya altındaki bütün geri-bıraktırlmış ülkelerde milli kriz, tam anlamı ile olgunlaşmış olmasa bile mevcuttur.** Bu ise devrim durumunun sürekli olarak var olması, evrim ve devrim aşamalarının iç içe girmesi, bir başka deyişle silahlı eylemin objektif şartlarının mevcudiyeti demektir.

Emperyalist hegemonya altında bir ülke olan Türkiye'de silahlı kurtuluş

* "Milli Kriz ve Devrim Durumu" başlığı bizim tarafımızdan konulmuştur. -KC.

savaşını sürdüren partimiz evrim ve devrim aşamaları değerlendirmesini bu gerçeğin ışığı altında şu şekilde ortaya koymuştur:

“Ülkemizdeki pasifistler evrim aşamasında olduğumuzu, bu yüzden de içinde bulunduğumuz evrede silahlı savaşın objektif şartlarının mevcut olmadığını iddia etmektedirler. Bu iddiaları temelden sakat ve yanlıştır. Bu şekildeki tahlillerin tek amacı teslimiyetçiliğe ideolojik kılıf giydirmektir. Emperyalizmin işgali altındaki ülkelerde evrim ve devrim aşamaları bu şekilde bıçak gibi birbirinden ayıramazlar. Bu aşamalar birbirinin içine girmiştir. Ayrıca emperyalizmin işgali karşı tarafın bizzat zora, şiddete, silaha başvurusu demektir. Bu ise, silahlı savaşın objektif şartlarının mevcudiyeti demektir.

Şu anda iktidar mücadelesi yapan partimiz iktidarı alabilecek güçte ve aşamada değildir. Ancak düzenli ordular aşamasında, bütün yurt çapında yönetimi ele geçirmekten söz etmek mümkündür. Ve biz, bugün bu aşamayı yaşadığımızı asla iddia etmiyoruz. Biz sadece halkımızın ihtilâlcı savaşının bu aşamaya gelebilmesi için, gerilla savaşının şart olduğunu iddia ediyor ve bu amaçla da dövüşüyoruz.” (Bkz. *TH-KP Devrim Stratejisi, I No’lu Parti Bildirisi*)

Bu devrimci değerlendirmeye karşı çıkış, sadece ülkemizin pasifistlerine özgü değildir. Emperyalist hegemonya altında olan bütün geri-bıraktırlmış ülkelerin solundaki pasifistlerin şiddetle karşı çıktıkları bir değerlendirmedir bu.

Meselenin özü de budur. Gerilla savaşına karşı olan (lafta evet deyip de, pratikte karşı olanlar da dahil) bütün geri-bıraktırlmış ülkelerin pasifistleri Lenin’in klâsik tanımına dört elle sarılırlar. Meselenin, zaman ve mekan mefhumlarının ışığında bu devrimci konuş tarzı, onlara göre maceracılıktır, anarşizmdir, fokoculuktur, vs.

Gerekçe, ülkede Lenin’in klâsik tanımına uygun bir milli kriz mevcut değildir.

Bu konuda bir örnek verelim. Cezayir’de küçük-burjuva devrimcileri, Fransız emperyalizmine karşı, silaha sarılıp halk savaşını sürdürürlerken, Cezayir Komünist Partisi ise, Lenin’in klâsik tanımına dört elle sarılıp, ülkede silahlı kurtuluş savaşının objektif şartlarının olmadığını, evrim aşamasını yaşadıklarını söyleyerek, evrim döneminin mücadele biçimlerini temel alıyordu. Bilindiği gibi Cezayir Halk Savaşı, Cezayir Komünist Partisi’nin değil, küçük-burjuva radikallerinin önderliğinde zafere erişti. Savaşın sonra, Cezayir Komünist Partisi’nin sekreteri Beşir Hacı Ali’nin yaptığı özeleştiri ilginçti. Diyor ki, bu konuda Beşir Hacı Ali:

“Durumu doğru değerlendiremememizin hemen akla gelen sebeplerinden biri de... Devrimci bir durumun gelişmesi konusunda yaptığımız değerlendirmelerin yüzeyde kalışıdır. Komünist Partisinin inandığı, Kasım 1954’te şartların bir ulusal kurtuluş savaşı vermemiz için elverişli bir olgunluğa erişmemiş olmasıydı. Çünkü Lenin’in koyduğu şartların kapitalist ülkelerle ilgili olduğunu ve askeri eylemlerle genel ayaklanmanın farkını unutuyorduk.” (Bkz, Pomeroy, *Gerilla Savaşı ve Marksizm*, s. 320).

İşte, iş işten geçtikten sonra pasifizmin trajik günah çıkarması!

ÖMÜR

KARAMOLLAOĞLU

30 OCAK 1955/AKÇADAĞ

24 MART 1977/ANKARA

1955 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesinde doğdu. 1971 yılında Ankara Abidinpaşa Lisesi'nde okurken devrimci mücadeleye bir sempatizan olarak katıldı. 1974-75 döneminde SBF-BYYO'da yüksek öğrenim gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer aldı. 12 Mart sonrası ilk öğrenci derneklerinden olan SBF-BYYO Öğrenci Derneği'nin kuruluş çalışmalarına katıldı. Aynı dönemde AST'da oyuncu olarak da çalışan Ömür yoldaş, M. Gorki'nin "Ana" ve B. Brecht'in "Carrar Ana'nın Tüfekleri" oyunlarının sergilenmesinde yer aldı. 1975 başından itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak profesyonel devrimci yaşamına başladı. İlk görevi Ankara'daki legal kadroların sorumluluğunu üstlenmek oldu. Beylerderesi'nden sonra Ankara Bölge Komitesi'nde yer aldı. 1976-Haziran Karan'ndan sonra Güney Anadolu ve Hatay bölgesinde kadroların politik eğitimleriyle görevlendirildi. Aynı yılın Aralık ayında THKP-C/HDÖ-Ankara Bölge Yöneticiliği'ne atandı. 1977 yılında THKP-C/HDÖ'nün yeniden Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte gerçekleştirilen "26 Ocak Harekâtı"nda yönetici olarak yer aldı. 1977 Şubat'ında Genel Komite üyeliğine getirildi. Ankara ve Karadeniz Bölgelerinin Merkez Yöneticisi olarak şehir ve kır gerillasının stratejik örgütlenmesiyle görevlendirildi. "19 Şubat Harekâtı"nın düzenlenmesinde görev aldı.

"30 Mart Harekâtı"nın ilk günü, 24 Mart 1977'de, Ankara'da şehit düştü.

MEHMET YILDIRIM

1957 Tokat doğumlu ve küçük-köylü bir ailenin çocuğudur. İlkokulu bitirdikten sonra, İstanbul'a gelerek, küçük işyerlerinde ve krom kaplama ustası olarak, çeşitli fabrikalarda çalışmıştır. Fabrika işçiliği döneminde sendikal faaliyetlere katılmış ve bu faaliyetler çerçevesinde Devrimci Sağlık-İş sendikasında çalışmalarını sürdürmüştür. Bu çalışmalar sırasında örgütle ilişkiye geçmiş ve 1978'de sendikal çalışmada örgüt üyesi olarak yer almıştır. 1978 sonlarında profesyonel kadro olarak Bakırköy çevresinde örgütsel çalışmalara katılmış ve Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

NİHAT KURBAN

1958 Kars doğumlu olup, lise yıllarında Kars'ta THKP-C sempatizanı olarak devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1977 içinde örgütsel ilişki içine girmiş ve aynı yıl içinde örgüt üyesi olmuştur. İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi olmakla birlikte zamanının büyük bir kısmını Kars'taki örgütsel çalışmalarda geçirmiştir. 1979 yılında bir silahlı çatışmada yaralanması üzerine, bir süre örgütsel çalışmaların dışında kalmışsa da, 1980 ortalarında Kars il yöneticisi olarak atanmıştır. Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

CEMALETTİN DÜVENCİ

1956 Tekirdağ doğumlu olan yoldaş, küçük-köylü bir ailenin oğludur. Ailesinin İstanbul'a taşınmasından sonra, işçi olarak çalışmaya başlamıştır. Devrimci mücadeleyle ilişkisi, Bakırköy çevresindeki dernekler düzeyinde başlamış ve Halkevleri'nde faaliyet sürdürmüştür. 1976'dan itibaren örgütsel ilişkiye girmiş ve 1977-78 döneminde Bakırköy çevresinde örgüt üyesi olarak çalışmıştır. 1978 sonrasında profesyonel kadro olarak çalışmıştır. 1980 Nisan operasyonundan sonra, İstanbul bölgesinin yeniden düzenlenmesinde görev almış ve pragmatik ve sağ-ekonomist sapmaya karşı mücadelede etkin bir rol üstlenmiştir. Şubat 1981'de, pragmatik sapma içindeki unsurların ihracından sonra Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981 günü, Bahçelievler'deki örgüt evinin düşman güçlerince kuşatılması üzerine, diğer üç yoldaşıyla birlikte silahlı çatışmaya girmiş ve dört saatlik çatışma sonucunda, diğer üç yoldaşıyla birlikte şehit düşmüştür.

SÜLEYMAN AYDEMİR

1957 Denizli doğumlu olup, Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne girdikten sonra, devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1978 sonuna kadar öğrenci çevresinde etkili olan DY ilişkileri içinde faaliyette bulunmuş ve DY'ye karşı, aktivizm sloganıyla ortaya çıkan DS ile kısa bir süre ilişkisi olmuştur. DS'nin öz olarak DY'den farksız olduğunu kendi öz deneyimiyle gören Süleyman yoldaş, 1979 ortalarında Adana bölgesinde örgüt üyesi olmuş ve 1980'de profesyonel kadro olarak çalışmaya başlamıştır. 12 Eylül 1980 tarihinde ihtar tutum ve davranışlarından, her türlü uyarıya rağmen vazgeçmeyen bir kişinin cezalandırılması eylemine katılmış ve eylem sonrası Serdar Soyergin'le birlikte düşmanın askeri birlikleri ile giriştiği çatışmada bir yüzbaşıyı öldürmüştür. Bu olaydan sonra İstanbul bölgesinde görevlendirilmiş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

Libya: Dezenformasyonun Şafak Yolculuğu

Manipülasyon: Fr. *manipulation*, 1. Yönlendirme. 2. Seçme, ekleme ve çıkarma yoluyla bilgileri değiştirme.

Dezenformasyon: Fr. *désinformation*. a. Bilgi çarpıtma. (TDK)

“... 21. yüzyılı ‘enformasyon’ çağı olarak tanıtan emperyalist propaganda, aynı zamanda iletişim alanındaki gelişmeleri kullanarak, dünya çapında bir ‘enformasyon ağı’ oluşturmuştur. 1991 yılındaki Körfez Savaşı’nda en açık biçimde uygulamaya sokulan CNN’in ‘canlı’ yayınları, emperyalizmin ‘enformasyon’ çağının gereklerine en uygun bir aracı kamuoyunun karşısına çıkmıştır.

Emperyalizmin ‘enformasyon’ konusundaki bakış açısı, tümüyle ‘dezenformasyon’ anlayışına dayanmaktadır. Yani, kamuoyunun aydınlatılması, onların haber alma özgürlüğünün en geniş ölçekte gerçekleştirilmesi ile emperyalizmin uygulaması arasında temel bir karşıtlık vardır. Emperyalizm, kamuoyunun aydınlatılmasına yönelik ‘enformasyon’ yerine, kamuoyunun koşullandırılmasına yönelik ‘dezenformasyon’u esas almıştır.

Emperyalizmin ‘dezenformasyon’ politikası, olay ve olgulara ilişkin bilgilerin (enformasyonların) kamuoyuna aktarılmadan önce **denetlenmesi** ve **yeniden düzenlenmesi** şeklindedir. Eğer mevcut olay ve olgulara ilişkin bilgilerle, istenilen doğrultuda bir kamuoyunun oluşturulması olanaklı değilse, bu bilgilerin yeniden **kurgulanması**, kamuoyunun ‘sağlıklı bilgi alabilmesi’ açısından ‘gerekli’ görülmektedir.

Kısacası, ‘dezenformasyon’, emperyalist basın ve yayın organları kullanılarak, istenilen konularda belirli bir kamuoyunun oluşturulması amacıyla olayların ve olguların bilinçli olarak değiştirilmesi demektir. Bunun en temel unsurları ise, haberin **kurgulanması** ve **abartılması**dır.” (*Kurtuluş Cephesi*, Sayı: 49, Mayıs-Haziran 1999.)

“Enformasyon”, kamuoyuna yönelik “malumat”, “haber”, “istihbarat” ya da “bilgi” anlamına gelmektedir. Ancak buradaki “bilgi”nin, gerçek anlamıyla “bilgi” ile hiçbir ilişkisi yoktur. Bilgi kavramı, bilimsel bir niteliğe sahipken, enformasyon sözcüğünün içerdiği “bilgi”, olan ya da olacak olana ilişkin haber-bilgidir, yani birileri tarafından alınan ya da yapılan “bilgi”dir. Genellikle kitle iletişim araçlarından (yazılı ya da görüntülü “medya”) alınan bu “bilgi” (enformasyon) aracılığıyla, bir konu ya da bir olay üzerine bir yorum ya da düşünce üretilir. Bu “bilgi”

(enformasyon), gerçek bilgi olmadığından, buna dayanılarak üretilen yorum ya da düşünce, bilgiye dayalı, bilimsel bir değerlendirme ya da düşünce olarak tanımlanamaz.

“Enformasyon” a dayalı yorum, tümüyle “algı yönetimi”nin kapsamına girmektedir. Diğer ifadeyle, “medya” aracılığıyla ortaya konulan “enformasyon”, bilgiye dayalı düşünce üretimi yerine, fiktif/hayali, kurmaca/kurgusal “malumat” a dayalı algı yönetiminin aracıdır. Böylece “medya enformasyon” uyla oluşan/oluşturulan “algı”, doğru-

17 Şubat 1991

27 Şubat 1991

28 Şubat 1991

18 Şubat 2003

20 Şubat 2003

20 Mart 2003

dan doğruya kanı ya da sanı-
dan başka bir şey değildir. Bu
yönüyle de, “medya enfor-
masyonu”, önkabullerin, ön-
yargıların oluşturulmasının
aracıdır.

İşte bu nedenden dolayı,
“enformasyon”, denetlenmiş,
yeniden düzenlenmiş, kurgu-
lanmış ve abartılmış haber-
bilgi olarak aynı zamanda
“dezenformasyon” faaliyetinin
bir parçasıdır. Bu bağlamda,
“globalleşen dünya”nın en
büyük dezenformasyon kampanyası, Irak’a ve Irak’taki Saddam yönetimi-
ne karşı 1991-2003 yılları arasında yürütülmüştür.

24 Şubat 1991 günü kara harekatıyla (“Çöl Fırtınası” Operasyonu) baş-
layan Körfez Savaşı sırasında CNN’in “canlı yayın”ları, doğrudan savaş ala-
nından yapılan dezenformasyon kampanyasını en açık biçimde ortaya ko-
yarken, 1991 sonrasındaki dezenformasyon kampanyası, Hollywood film-
lerinden uluslararası haber ajanslarının “enformasyon”larına kadar uza-
nan geniş ve uzun bir süreci kapsamıştır.

Ve yıllarca sürdürülen dezenformasyon kampanyasına dayanılarak 19
Mart 2003’de “II. Körfez Savaşı”yla Irak işgal edildi.

“Globalleşen dünya”nın ikinci büyük dezenformasyon kampanyası,
Yugoslavya’ya karşı emperyalist ülkelerin hava saldırılarının “meşrulaştırıl-
ması” için yürütülmüştür.

Bu dezenformasyon kam-
panyasında, ağlayan kadın ve
çocuk görüntüleri, yaşlıların
içler acısı halleri, sınırlara yığ-
ılmış “yüzbinlerce” göçme-
nin görünümü, bir “insanlık
trajedisi yaşandığı” algısının
oluşması için “medya” aracılı-
ğıyla kamuoyuna sunulmuş-
tur. Buna, “bağımsızlık” için
mücadele eden “UÇK gerilla-
ları”nın “kahramanlığı” ve ye-
terince güçleri olmadığı için
“başarısız” kalışlarının görün-
töleri eklenmiştir. Böylece
Balkanlarda yaşanan “insan-
lık trajedisi” karşısında NA-
TO’nun “eli kolu bağlı” kalmadığını göstermek için 24 Mart 1999 günü
Yugoslavya’ya yönelik hava saldırısı başlatılmıştır (“Kararlı Güç” Operasyo-
nu).

Bu “global” dezenformasyon kampanyalarının bir benzeri de, Türkiye’de
2002 yazında yerel düzeyde örgütlenmiştir. Bu dezenformasyon kampan-
yasını Kurtuluş Cephesi’nin Temmuz-Ağustos 2002 tarihli 68. sayısında şöy-

le ifade etmiştik:

“Avrupa Birliği’nin Ankara temsilcisi Karen Fogg’un ünlü e-maillerindeki
ifadesiyle ‘uyuyan güzeller’, ‘rüya timi’ olarak karşımıza çıkartılırken, bir za-
manların ‘umudu’ ‘karaoglan’ Bülent Ecevit (ve özellikle Rahşan Ecevit) ak-

20 Mart 2003

25 Mart 1999

la gelebile-
cek her yol ve sözcük kullanarak karalan-
maya, suçlanmaya başlanmıştır. 'İş göre-
mez' raporu alınarak 'başbakan'lıktan azledil-

meye çalışılan Bülent Ecevit'e yönelik suçlamalar, karalamalar öylesi boyut-
lara ulaştırılmıştır ki, eşi Rahşan Ecevit 'Marie Antionet' gibi 'on binlerce
DSP'liyi' yok eden 'haris ve meş'um kadın' olarak sunulmuştur. 'Rüya timi'nin
yaratıcısı ve yöneticisi olduklarını her fırsatta göstermekten hoşlanan 'Doğan
Medya Grubu'na göre Bülent Ecevit'in başbakanlıktan ve parti başkanlığıın-
dan istifa etmesini engelleyen tek kişi Rahşan Ecevit'ti. Eğer Rahşan Ecevit
devreden çıkartılabilirse, DSP de, Türkiye'de rahatlayacaktı!

İstenilen açıkta: Bülent Ecevit başbakanlıktan ve parti başkanlığıından isti-
fa edecek, 'rüya timi' partinin başına geçecek, İsmail Cem'in başbakanlığıın-
da Hüsamettin Özkan'ın koordinatörlüğünde ve Kemal Derviş'in ekonomi yö-
netiminin tek şefi olduğu yeni bir hükümet kurulacaktı. Ama hesaplar bir tür-
lü tutturulamıyordu! Bülent Ecevit 'direngen' çıkmıştı, 'inat' ediyordu! Ve tüm
kamuoyu oluşturma araçları (medya) kullanılarak amaca ulaşmak için yola
çıkıldı. Ve ülkemiz tarihinin en açık, en sıradan, ama bir o kadar 'akıllıca' ya-
pıldığı düşünülen dezenformasyon faaliyeti ve bu yolla kamuoyunun koşul-
landırılması süreci başlatıldı.

Medyatik dilde söylersek, 'dügme-
ye' 29 Mayıs günü gazetelere ilan vere-
rek TÜSİAD basmıştır. 'Türkiye: Nasıl
Bir Gelecek?' başlığıyla yayınlanan TÜ-
SİAD ilanında şöyle deniliyordu:

'Türkiye, tarihi bir yol ayrımında. AB
ile ilgili kararlara bağlı olarak, 21. yüz-
yılın ilk çeyreğinde nasıl bir ülkede ya-
şayacağımız ve nüfusumuzun yarısını oluşturan gençlerimi-
ze nasıl bir Türkiye bırakacağımız bu yıl içinde belli olacak. Refah düzeyi yük-
sek, siyasi ve demokratik standartların en üst düzeyde uygulandığı, ekono-
misi sağlam, gençlerine çağdaş eğitim ve istihdam olanakları sağlayan, dün-
yanın gelişmiş ülkeleriyle aynı düzeyde bir Türkiye mi, yoksa ekonomik sar-
sıntıların belirli aralıklarla devam ettiği, istikrara kavuşmamış siyaseti ile ge-
leceği belirsiz, kişi başına 2000 dolarlık bir milli gelire mahkum olmuş bir Tür-
kiye mi?'

... TÜSİAD, sadece 'dügmeye' basmakla kalmamış, aynı zamanda bu sa-
vaşın taktiklerini de belirlemiştir. 'Medya'nın tüm yapacağı iş, bir yandan Bü-
lent Ecevit'in 'sağlığı' ve 'eşi' ile ilgili haberleri gündemin ilk sırasına çıkartır-
ken, diğer yandan 'AB karşıtı' MHP'yi 'yeni oluşum'la işbirliği yapmayı kabul
etmesi için köşeye sıkıştırmaktır.

Böylece 'medya', ülke tarihinin en büyük manipülasyon ve dezenformas-
yon operasyonlarından birisine başlamak için 'start' almıştır.

Ağustos ayına girildiğinde, TÜSİAD'ın Mayıs ayı sonunda başlattığı 'AB'
kampanyasının gelişim ve dönüşüm aşamalarının Avrupa Birliği ile ilgili ol-
madığı, 'AB yanlıları'nın bir başka amaç için kullanıldığı daha açık görünür

olmuştur: **Irak saldırısı ve saldırı sonrası Orta-Doğu'nun yeniden şekillen-dirilmesi.**"

Ve bu dezenformasyon kampanyası sonucunda **Kasım 2002'de** seçimlere gidilmiş ve sekiz ay önce kurulmuş olan

AKP bu seçimlerden birinci parti çıkarak tek başına iktidara gelmiştir.

Bugün, emperyalizmin aynı dezenformasyon ve manipülasyon kampanyası Libya ve Kaddafi için yürütülmektedir.

Kampanyanın açılışı Mısır ve Tunus "devrimleri"nin "domino etkisi" adı altında yapıldı. Önce Libya'nın doğu bölgesine egemen olan aşiretler "sivil göstericiler" olarak sunuldu. Ardından "sivil-barışçıl gösteri"ler "Kaddafi'nin baskı düzenine karşı direniş" olarak ilan edildi. Ve "sivil direniş" in silahlı aşiret güçlerinden oluştuğu gerçeği ise kamuoyundan sürekli gizlendi. Artık sadece "çılgn", "deli" Kaddafi'nin "42 yıllık baskı düzenine" karşı "direnişçiler" vardı!

Türkiye "medya" sında Kaddafi'ye yönelik dezenformasyon kampanyası **20 Şubat 2011'de** başlatıldı. "Kaddafi'ye başkaldıran protestocular" ın Bingazi'yi ele geçirdiklerine ilişkin haberlerle birlikte "Libya'dan Jet tahliye" haberleri manşetlere çıkartılırken, Kaddafi'nin ne kadar acımasız bir "canı" olduğunu gösteren manşetler atıldı.

22 Şubat tarihli gazeteler, "Kaddafi'nin uçakları" nı manşetlere çıkardılar. Böylece "uçuşa yasak bölge" yaratılması ve bu amaçla askeri müdahalede bulunulması için uygun bir gerekçe ortaya çıkarılmaya başlandı.

Bir yandan Kaddafi'nin "uçakları" öne çıkartılırken, bir yandan da Kaddafi'nin "gidici" olduğu ve hatta "kaçtığı" haberleri yayılmaya başlandı. "Medya"ya göre, artık Libya, Kaddafi "deli"sinin kan banyosuna dönmüştü. AKP hükümeti de, Libya'da çalışan 25 bin "Türk"ü bu kan banyosundan kurtarmak için tahliye işlemlerini başlattı.

Gazete ve televizyon haberlerine bakılacak olursa, Türkiye, tarihinin en büyük "tahliye hareketi"ni gerçekleştirerek 25 bin "Türk"ü Libya "cehennemi"nden kurtarmıştı.

Ve Libya'da Kaddafi yönetiminin "protestocular"a karşı uyguladığı "şiddet ve katliam" Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde ele alındığı 26 Şubat gününü kadar "katliam" ha-

Hedef 25 bin Türk'ü tahliye

Libya lideri Kaddafi, halkın isyanını silahlı durduramadı. Başkent Trablus'ta savaş uçaklarının üzerlerine bomba yağdırdığı isyancılar TV, radyo ve hükümet binasını ele geçirdi. İngiltere Dışişleri Bakanı, "Kaddafi Venezuela'ya gitti" dedi.

Bingazi'de başlayan ayaklanma başkent Trablus ve Libya'nın diğer kentlerini de eze aldı. Göstericiler kamru binalarını ya da yıkarken, savaş uçakları ve helikopterler protestoculara bomba yağdırdı. Ölü sayısının 1000'i aştığı açıklandı.

Elinde HARDAL GAZI olan Kaddafi'nin, Saddam'ın Halepçe'de yaptığı gibi kimyasal katliama girişmesinden korkuluyor. Kaddafi'ye dış müdahale gündemde.

ve müdahale büyük ve kabul edilemez sıkıntılara sebep olabilir. Şimdi bize basın mensupları soruyor. NATO Libya'ya müdahale etmeli midir? Böyle bir saçmalık olur mu yahu? NATO'nun ne işi var Libya'da? Türkiye olarak biz bunun karşındayız, böyle bir şey konuşulamaz, tartışılmaz." dedi.

Ve yine aynı günkü haberlerde ABD'nin "Kaddafi'ye son teklifi" yer aldı. Buna göre, "Kaddafi sonrası" Libya'yı görüşmek üzere Cenevre'deki BM İn-

berleri birbiri arkasına manşetlere çıkartıldı.

26 Şubat'ta toplanan BM Güvenlik Konseyi'nin, Libya'nın BM elçisinin dua ve yalvarışları altında Libya'ya karşı ilk yaptırım kararını almasıyla birlikte manşetler değişmeye başladı.

"Sivil protestocular", "rejim muhalifleri" haline dönüştürülürken, bu silahlı "muhalifler" in tek tek kentleri nasıl ele geçirdiklerinin haberleri yapılmaya başlandı. Kaddafi için "çember daralmış"tı, ay-yıldızlı krallık bayrağının dalgalandığı yerlerde Kaddafi'ye "yer yok"-tu!

İşte tam bu sırada Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy 5 saatlik bir görüşme için 25 Şubat'ta Türkiye'ye geldi. "Müzmin Türk düşmanı" olduğu için de "düşük profilli karşılama" töreni yapıldı. "Medya"ya göre, Sarkozy Türkiye'nin AB üyeliğine karşı çıkmakla bunu hak etmişti. Ama Sarkozy'nin apartopar ve sudan bir bahaneyle Türkiye'ye neden geldiği ise açıklanmadı.

Üç gün sonra, 28 Şubat günü Recep Tayyip Erdoğan, olayların hızla askeri müdahaleye doğru gittiği bilgisiyle konuştu ve "Libya'daki olaylar karşısında müdahale ya da yaptırımların gündeme alınmasını Libya halkı adına, Libya'daki yabancılar adına kaygı verici buluyoruz. Yönetimlerin yanlışlarının faturası, halklara ödetilmemelidir. Libya halkının cezalandırılması anlamına gelecek her türlü yaptırım

NATO'NUN NE İŞİ VAR LIBYA'DA?

san Hakları Konseyi toplantısında, ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, "Kaddafi için artık gitme zamanı geldi" ifadesini kullandı. Clinton ayrıca, Libya'daki şiddet olayları devam ettiği sürece, "her türlü seçeneğin masada olacağını" söyledi.

Görünen oydu ki, Libya'ya askeri müdahale için kamuoyunun hazırlanması süreci henüz tamamlanmamıştı. Bunun için biraz daha zamana ihtiyaç duyuluyordu.

"Türk medyası" da, üzerine düşen dezenformasyon görevini yerine getirmek için canla başla çalışmayı sürdürdü.

Mustafa Karaalioglu'nun yönetiminde "imaj" değiştiren Star gazetesi, iç kamuoyunu koşullandırmak için Kaddafi'nin "*Barbaros'a dil uzattı*"ğı haberini manşetten vererek dezenformasyon alanına da bir adım öne atıldı. Ama olaylar dezenformasyondaki "ilerleme"ye ters orantılı olarak gelişmeye başladı. Tarihler 9 Martı gösterdiğinde Kaddafi güçlerinin isyancıların elindeki kentleri birer

birer ele geçirdiği haberleri gelmeye başladı. Günler ilerledikçe Kaddafi güçlerinin isyanın başkenti olan Bingazi'ye doğru ilerlemesi ve Bingazi'yi kuşatması üzerine BM Güvenlik Konseyi **18 Mart** günü "acil" olarak toplandı.

BM'ler Güvenlik Konseyi, Lübnan tarafından teklif edilen ve 5 çekimser oya karşı 10 oyla kabul edilen karar tasarıyla, "BM'ye üye tüm ülkelere, BM Genel Sekreteri ile işbirliği halinde olmak kaydıyla Bingazi'de yaşayan siviller dahil Libya'da saldırı tehdidi altında olan sivilleri korumak üzere, Libya'nın hiçbir yerinde, herhangi şekilde bir yabancı işgalci güç oluşturmadan, gerekli tüm önlemleri almaları yetkisi" verdi. Böylece BM yoluyla Libya'ya askeri müdahalenin "yasal" kılıfı da oluşturulmuş oldu.

19 Mart 2011 – Saat 18:45

Fransa'nın "önderliğinde" askeri müdahale başladı ("Şafak Yolculuğu" Operasyonu).

Evet, emperyalizmin Libya müdahalesine yönelik dezenformasyon 19 Mart günü Libya'nın bombalanmasıyla birlikte amacına ulaştı. Böylece son yirmi yıl içinde "medya" yoluyla gerçekleştirilen üç büyük dezenformasyon kampanyası "başarıyla icraa edilmiş"-tir.

Bu süreçte en "tipik" olan ise, Türk "medya"sının Libya'ya emperyalist müdahalenin "meşruiyetini" sağlamak için yürütülen dezenformasyonun merkezini oluşturmasıdır. Türkiye'nin Libya'da 14 milyar dolarlık müteahhitlik ihalelerine sahip olduğu ileri sürülürken ve Recep Tayyip Erdoğan, daha birkaç ay önce "Uluslararası Kaddafi Barış Ödülü"nü

Türkiye bastırdı komuta NATO'da

Libya'ya ilk bombayı atarak 'liderliğe' soyunan Fransa lideri Sarkozy'nin karşı çıkmasına rağmen Türkiye'nin istediği oldu ve hareketin komutası NATO'ya verildi. Fransa, NATO kararınca bomba atamayacak Türkiye veto yetkisini kullanabilecek.

Türkiye veto hakkı eline geçirdi
Fransa'nın Libya'ya ilk bombayı atarak 'liderliğe' soyunması, Türkiye'nin NATO'ya veto hakkı vermesini istediği oldu. Türkiye, NATO'ya veto hakkı vermesini istediği oldu. Türkiye, NATO'ya veto hakkı vermesini istediği oldu.

Fransa bombalamayı durduracak
Fransa'nın Libya'ya ilk bombayı atarak 'liderliğe' soyunması, Türkiye'nin NATO'ya veto hakkı vermesini istediği oldu. Türkiye, NATO'ya veto hakkı vermesini istediği oldu.

Libya tezkeresi geçti
Türkiye'nin Libya'ya veto hakkı vermesini istediği oldu. Türkiye, NATO'ya veto hakkı vermesini istediği oldu.

KOMUTA NATO'DA

'Libya'ya müdahale kararı 'dönüşmesin' diyen Başbakan Erdoğan'ın tavizsiz duruşu sonuç verdi. BM karar bittiği ve getirerek operasyonun liderliğine soyunan Fransa, Türkiye'nin veto yetkisini kullanarak komutanın NATO'ya devrine karar verildi.

LIBYA'NIN BÜTÜNÜ KACAK
Libya'nın tümünü kacak. Türkiye'nin veto hakkı vermesini istediği oldu. Türkiye, NATO'ya veto hakkı vermesini istediği oldu.

LIBYA TEZKERESİ MECLİS'TEN GEÇTİ
Türkiye'nin Libya'ya veto hakkı vermesini istediği oldu. Türkiye, NATO'ya veto hakkı vermesini istediği oldu.

Nisan 1991/Irak

Nisan 1991/Irak

Mart 1999/Yugoslavya

almışken böylesine bir dezenformasyonun "merkezi" olması ilk bakışta "şaşırtıcı" gibi görünmektedir. Oysa bundan önceki büyük Irak ve Yugoslavya dezenformasyonlarına bakıldığında, her zaman "figüran rolü" oynayan Türkiye'nin "bir koyup üç alma" mantığıyla hareket ettiği ve her durumda emperyalizme göbekten bağlı olduğu açıkça görülmektedir. Libya'ya yönelik emperyalist müdahaleyi haklı ve mazur göstermek için yürütülen dezenformasyon kampanyasında Türkiye "medya"sının "merkezi" rol oynamasının, daha doğru ifadeyle oynatılmasının temel nedeni, dezenformasyon kampanyasının amacının, kamuoyunda müdahale edilecek ülkede bir "insanlık trajedisi"nin yaşandığı, "sivil halk"ın ölümle yüz yüze olduğu "algı"sı oluşturmak için "uygun" olmasıdır. Libya'da "mahsur kalan binlerce Türk vatandaşı"nın "tahliye" olayı, tipik bir dezenformasyon operasyonu olmuştur.

Benzer olaylar 1991'de Irak'ta 36. paralelin kuzeyinde "uçuşa yasak bölge" oluşturulması sırasında "yaşandığı" gibi, 1999'da Yugoslavya saldırısında da aynı şekilde "yaşanmış"tır.

Tüm bu dezenformasyon kampanyası ve operasyonları içinde emperyalizmin Libya müdahalesinin en önemli özelliği, Arap ülkelerindeki 1954'de Nasır'la başlayan devrimci-milliyetçi iktidarların (Baas rejimleri) açık ve kesin biçimde tasfiye edilmesidir. Saddam'la başlayan, Arafat'ın "sessiz sedasız" tasfiyesi ile süren ve "Tahrir Meydanı" eylemleriyle Mısır'daki Baas rejiminin son kalıntılarının tasfiye edilmesi süreci Libya'da devam etmektedir. Bugün Baas rejimlerinin biçimsel olarak da olsa "son kalesi" olan Suriye bu tasfiye sürecinin son halkası durumundadır. Gelecek günlerde Suriye'ye yönelik yeni bir dezenformasyon kampanyasının başlatılması fazlaca şaşırtıcı olmayacaktır.

Son olarak belirtelim ki, emperyalizmin dezenformasyon kampanyası hemen her durumda kamuoyunu etkilemeyi başarmaktadır. Ama en büyük başarısı, bu dezenformasyon ortamında ilerici ve demokrat kamuoyunun "canilere" sahip çıktığı suçlamasına muhatap olmamak için tepki veremez hale getirilmesi ve pasifize edilmesidir.

TÜSİAD Anayasası

Kimilerinin “yaşamsal öneme sahip” olduğunu ileri sürdükleri 12 Haziran seçimlerine iki buçuk ay kala, 23 Mart günü, Tüsiad’ın Prof. Dr. Ergun Özbudun’un başkanlığında bir komisyona sipariş ettiği “Yeni Anayasa”nın “Beş Temel Boyutu” kamuoyuna açıklandı.

Hemen herkesin “hemfikir” olabileceği, fazlaca itiraz edemeyeceği “insan” ve “birey” haklarına ilişkin çokça belirsiz ve muğlak sözün yer aldığı “Tüsiad Anayasası”nın öne çıkan ve tepki gören yanı, mevcut anayasada* yer alan “değiştirilemez” maddelerin kaldırılması ve sadece “Türkiye Devleti bir Cumhuriyettir” maddesinin korunması önerisi olmuştur.**

* Bugün yürürlükte olan “T. C. Anayasası”, 12 Eylül askeri cuntası tarafından Prof. Dr. Orhan Aldıkaçtı başkanlığındaki komisyona hazırlanan ve 1982 yılında referandumla kabul edilen “82 Anayasası” değildir. 82 Anayasası’nın pek çok hükmü değişik zamanlarda TBMM tarafından değiştirilmiştir. En son değişiklik, herkesin bildiği gibi, 12 Eylül 2010’da yapılan “anayasa değişikliği referandumu”yla gerçekleştirilmiştir. Bu nedenle, yürürlükteki anayasaya “82 Anayasası” demek fiilen olanaksızdır. Bu nedenle “mevcut anayasa” deyimini kullanıyoruz.

** Mevcut anayasanın 4. maddesiyle “değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez” hükmü altına alınmış olan ilk üç madde şöyledir:

“I. Devletin şekli

Madde 1- Türkiye Devleti bir Cumhuriyettir.

II. Cumhuriyetin nitelikleri

Madde 2- Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devletidir.

III. Devletin bütünlüğü, resmî dili, bayrağı, millî marşı ve başkenti

Madde 3- Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçedir.

Bayrağı, şekli kanununda belirtilen, beyaz ay yıl-

Diğer yandan, “Tüsiad Anayasası”nın kamuoyuna açıklanması sırasında en “medyatik” olay ise, Tüsiad başkanı Ümit Boyner’in eşi, Boyner Holding’in başkanı ve eski Yeni Demokrasi Hareketi’nin (YDH) başkanı olan Cem Boyner’in, “İnsanların özgürlüğü, onuru, hakları ülkenin bölünmesinden daha önemlidir” açıklaması olmuştur.

Bu iki olay, yani mevcut anayasanın dördüncü maddesiyle “değiştirilemez” hükmü altına alınmış olan maddelerin “değiştirilebilir” hale getirilmesi önerisi ile Cem Boyner’in “çıkışı” ne denli “medya” ve “siyaset dünyası” tarafından tepkiyle karşılanmışsa da, “Tüsiad Anayasası”nı hazırlayan komisyonun başkanı Prof. Dr. Ergun Özbudun’un Ağustos 2007’de AKP’nin sipariş ettiği “yeni anayasa” taslağını hazırlayan komisyonun da başkanı olduğu fazlaca tepki uyandırmamıştır. (AKP’nin sipariş ettiği 2007 anayasa taslağını hazırlayan beş kişilik komisyonda yer alan Doç. Dr. Serap Yazıcı da, Tüsiad’ın “anayasa” komisyonunda “prof. dr.” unvanıyla yer alan ikinci “demirbaş” üyedir.)

Şüphesiz bu olayda en “ilginç” nokta, Tüsiad’ın seçimlere iki buçuk ay kala “yeni anayasa” önerisiyle ortaya çıkmış olmasıdır. 2010 referandumu öncesinde Recep Tayyip Erdoğan’ın “bitaraf olanlar bertaraf olacaktır” diyerek tehdit ettiği Tüsiad, bu kez elini “çabuk” tutarak, “bertaraf” olmamak için “taraf” olmuştur. (Cem Boyner, bu durumu, “Gece yastığa başınızı koyduğunuzda, bu gece yarın, tarafınızı belli etmek zorundasınız.” diyerek ifade etmiştir.)

dızlı al bayraktır.

Millî marşı ‘İstiklal Marşı’dır.

Başkenti Ankara’dır.”

Tüsiad'ın 12 Haziran seçimlerinden önce "bitaraf" olmadığını gösteren bu çıkışı, aynı zamanda "yeni anayasa"sının içerdiği yuvarlak, muğlak ve "elastiki" sözlerle desteklenmiştir. Böylece anayasa beklentisi içinde olan, mevcut anayasayla sorunu olan herkesin kendince bir şeyler bulabileceği bir "anayasa önerisi" ortaya atılmıştır.

Yuvarlak, muğlak ve "elastiki" sözlerle ifade edilen "Tüsiad Anayasası", en yalın ifadeyle, demokratik hukuk devletinin en temel ilkelerinden birisi olan "yasalar anayasaya aykırı olamaz" ilkesini ortadan kaldırmaktadır. "Tüsiad Anayasası" öylesine yuvarlak, muğlak ve "elastiki" sözlerle ifade edilmiştir ki, bu anayasayla birlikte yasama organına egemen olan bir siyasal parti, hiçbir anayasal engelle karşılaşmaksızın istediği yasa, istediği gibi çıkarabilme olanağına sahip olmaktadır. Recep Tayyip Erdoğan'ın talep ettiği de budur. Bu yönüyle "AKP Anayasası" ile "Tüsiad Anayasası", oluşturulan komisyonun başkanı Prof. Dr. Ergun Özbudun'un AKP'nin 2007 "anayasa tasarısı"nı hazırlayan komisyonun başkanı olmasında ifadesini bulan bir özdeşliğe sahiptir.

Ama "Tüsiad Anayasası", çok açık biçimde, mevcut anayasanın, özellikle 12 Eylül 2010 referandumu sonrasında, tümüyle meşruiyetini yitirdiğinin, varolan asgari "*consensus*"un da tümüyle ortadan kalktığının bir itirafıdır.

1982 referandumunda %92 "evet" oyu ile kabul edilen, ardından AB dayatmalarıyla TBMM içinde oluşturulan "*consensus*"la pek çok maddesi değiştirilen mevcut anayasanın meşruiyetini yitirmesi, artık iyi ya da kötü, doğru ya da yanlış bir "hukuk devleti"nden söz edilemeyeceği bir durumun ortaya çıkması demektir. Bu da, mevcut iktidarın, yani AKP iktidarının meşruiyetini yitirdiğini, asgari düzeyde de olsa "toplumsal uzlaşma"ya dayanan bir hukuksal temele sahip olmadığını gösterir.

12 Eylül 2010 referandumunda halkın %42'sinin "hayır" oyu vererek kabul etmediği, meşru görmediği, "toplumsal onay" (*consensus*) vermediği bir anayasadan "yetki" alan bir iktidar, açıktır ki, toplumun %42'si nezdinde *gayrimeşru* hale gelmiştir.

Tüsiad, "yeni anayasa" önerisiyle, bir yandan mevcut anayasanın meşruiyetini yitirdiğini ortaya koyarken, diğer yandan gayrimeşru hale gelmiş olan AKP iktidarını, "se-

çimlerden sonra gündeme gelecek olan yeni anayasa" önerisiyle meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

Bugün AKP iktidarı, meşruiyetini yitirmiş bir anayasadan aldığı "yetki"yi kullanan gayrimeşru bir iktidar durumundadır. İcraatları, (meşruiyetini yitirmiş) mevcut anayasaya uygun olsa da, yani "yasal" görünse de, mevcut anayasanın meşruiyetini yitirmesi nedeniyle "yasallığını" da yitirmiştir. Bu durumda, iktidarın "toplumsal onay"a dayanmayan, meşru olmayan (gayrimeşru) bir "yetki"yi kullanması, "yetki gaspı"ndan başka bir şey değildir. En azından toplumun %42'sinin meşru görmediği, onay vermediği bir iktidar söz konusudur. Bu "yetki gaspı", en açık biçimde, siyasal iktidarın "yetki"sini "tüm milletten", halktan almadığının ifadesidir. Dolayısıyla da, "yetki"yi "tüm milletten" almayan bir iktidarın olduğu koşullarda, "milli kriz"in varlığı bir gerçekliktir.*

Seçimlere "çeyrek kala" Tüsiad'ın ortaya "yeni anayasa" önerisiyle çıkması, Nuray Mert'in sözleriyle "siyasal-toplumsal kriz durumu"nda, böylesine gayrimeşru hale gelmiş bir iktidara karşı "direnme hakkı"nın meşruiyetini ve fiili hale gelmesini engellemeye yöneliktir. Tüsiad'ın çok iyi bildiği gibi, "direnme hakkı"nı kullanan halk, her zaman kurulu düzeni topyekün değiştirmeye yönelir. Kurulu düzenin temsilcisi ve simgesi olan, daha tam ifadeyle mevcut düzenin kendisi olan Tüsiad da, böylesi bir değişim sürecinde kendi düzenini yitireceğini de çok iyi bilmektedir. İşte "Tüsiad Anayasası"nın seçimlere iki buçuk ay kalmışken ortaya atılması, Tüsiad'ın "siyasal-toplumsal kriz durumu"nda toplumsal hareketleri pasifize etmeyi, en azından seçimlere kadar "zaman" kazanmayı amaçladığını göstermektedir.

Her zaman ifade ettiğimiz gibi, ülkemiz, tam anlamıyla olgun olmasa da sürekli bir *milli kriz* içindedir. Bu da, toplumsal devrimin nesnel koşullarının varlığı demektir. Bütün sorun, devrimin özne koşullarının yaratılmasıdır. "Tüsiad Anayasası", böylesi bir gerçekliğin ifadesidir.

* Nuray Mert, "meşruiyet" ile "yasallık"ın her zaman örtüşmeyebileceğini, "bir toplumda, bu iki kavram farklılaşmaya başladıysa, *siyasal-toplumsal kriz durumu yaşanır*" (abç) saptaması yaparken (*Milliyet*, 4 Mart 2011) bu gerçeği dile getirmiştir.

İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi*

24 Nisan 1793

[Maximilien de Robespierre Tarafından Önerilmiş
Ulusal Konvansiyon'un (*Convention Nationale*)
Buyruğuyla Yayınlanmıştır]

Ulusal Konvansiyon olarak toplanan Fransız halkının temsilcileri, adaletin ve aklın sonsuz yasalarından kaynaklanmayan insan yasalarının, ya cehaletin ya da despotizmin insanlığa karşı saldırı girişimlerinden ibaret olduğunu kabul ederek; insanın doğal haklarının unutulup küçümsenmesinin dünyadaki suçların ve felaketlerin sebebi olduğundan emin olarak, hükümetin eylemlerini aralıksız izleyebilen ve bunları toplumsal kurumların varlık amacıyla kıyaslayabilen yurttaşlar, zorbalığın kendilerini ezmesine ve aşağılamasına asla izin vermesinler diye; halk, özgürlüğünün ve mutluluğunun temellerini unutmasın diye; yüksek memurlar kendi görevlerinin kurallarını uygulasınlar, yasa yapıcı özel görevinin konusunu göz önünde bulundursun diye, bu kutsal ve devredilemez hakları resmi bir Bildirgeyle açıklamaya karar vermişlerdir.

Bunun sonucu olarak Ulusal Konvansiyon, evrenin yüzüne karşı ve ölümsüz yasa koyucunun gözleri önünde aşağıdaki insan ve yurttaş hakları bildirgesini ilan eder.

I.

Her türlü siyasal birliğin amacı, insanın doğal ve geri alınamaz haklarını korumak ve tüm yeteneklerini geliştirmektir.

II.

İnsanın temel hakları, kendi özgürlüğünü ve varlığını koruması için gerekli olan her şeydir.

III.

Bu haklara, fiziksel ve tinsel güçleri ne denli farklı olursa olsun tüm insanlar eşit olarak sahiptirler. Hakların eşitliği, doğa tarafından düzenlenmiştir; toplum, onları ihlal etmez, tersine etkisizleştirilmelerine neden olan aşırı güç kullanımına karşı güvence sağlar.

IV.

Özgürlük, insanın sahip olduğu tüm yetilerini dilediği gibi geliştirme gücüdür. Kuralı adalet, sınırları başkalarının hakları, ilkesi doğa, güvencesi yasadır.

V.

Başşıl olarak toplanma hakkı ve basım ya da başka biçimlerde düşünceleri açıklama hakkı, insanın özgürlüğü ilkesinin öylesine zorunlu bir sonucudur ki, bugünkü ya da geçmişteki despotizmin anısına bakmak yeterlidir.

VI.

Mülkiyet, her yurttaşın, yasayla güvence altına alınmış olan güzelliklerden kendi payına dü-

şeni alma ve bunu kullanma hakkıdır.

VII.

Mülkiyet hakkı, tüm haklar gibi, başkalarının haklarına saygı gösterme zorunluluğuyla sınırlıdır.

VIII.

Bu hak, diğer insanların güvenliğine, özgürlüğüne, yaşama hakkına, mülkiyet hakkına zarar veremez.

IX.

Bu ilkeyi ihlal eden her türlü mal ticareti, temelden haksız ve ahlaksızdır.

X.

Toplum tüm üyelerine iş sağlayarak ya da çalışacak durumda olmayanların varlıklarını sürdürmelerine yetecek düzeyde yardım ederek onların geçimlerini sağlamak zorundadır.

XI.

Gereksinimlerinden yoksun olanlara yapılacak zorunlu yardımlar, ihtiyaç fazlasına sahip olanların yükümlülüğüdür; bu yükümlülüğün nasıl yerine getirileceği yasayla belirlenir.

XII.

Gelirleri, geçimleri için gerekli olanı aşmayan yurttaşlar kamu harcamalarına katılma yükümlülüğünden muaftır. Diğerleri servetlerinin boyutuna göre artan oranda bu yükümlülüğü yerine getirmek zorundadırlar.

XIII.

Toplum, tüm varlığıyla, toplumsal aklın gelişmesini ve öğretimin bütün yurttaşlarca ulaşılır olmasını destekler.

XIV.

Halk egemendir; hükümet onun eseri ve malıdır, kamu görevlileri onun memurlarıdır. Halk, istediği zaman hükümetini değiştirebilir ve temsilcilerini görevden alabilir.

XV.

Yasa, halkın iradesinin özgür ve resmi ifadesidir.

XVI.

Yasa, herkes için eşittir.

XVII.

Yasa, sadece topluma zararlı olanı yasaklayabilir, topluma gerekli olanı emreder.

XVIII.

İnsanın lağvedilemez haklarını ihlal eden her yasa, temelden haksız ve zorbacadır; yok hükmündedir.

XIX.

Yasa, tüm özgür devletlerde, her şeyden önce yönetenlerin yetkilerini kötüye kullanmalarına karşı kamusal ve bireysel özgürlüğü korur. Önsel olarak halkın iyi, yargıcın ise dürüst olduğunu kabul etmeyen her kurum çürümüştür.

XX.

Halkın hiç bir kesimi, tüm halkın gücünü kullanamaz; ama dile getirdiği istemler, genel iradenin oluşmasına katkı sağlayan istemler olarak saygı ile karşılanır. Bu egemen topluluğun her kesimi iradesini sınırsız bir özgürlükle açıklayabilme hakkına sahiptir; oluşturulmuş her türlü maktamdan tamamen bağımsızdır; kendi politikalarının ve kararlarının egemenidir.

XXI.

Bütün yurttaşlar, erdemleri ve yetenekleri dışında hiç bir ayırım gözetmeksizin ve halkın güveni dışında hiç bir nitelik aranmaksızın her türlü kamu görevine kabul edilirler.

XXII.

Bütün yurttaşlar, halk temsilcisi seçilme ve yasama faaliyetlerine katılmada eşit haklara sahiptir.

XXIII.

Bu hakların göstermelik ve eşitliğin hayal olmaması için kamu görevlilerine toplum tarafından maaş bağlanır; böylece kendilerinin ve ailelerinin geçimini tehlikeye sokmadan emekleriyle geçinen insanlar olarak yasanın

her gerektirdiği durumda toplan-
tilara katılmaları sağlanır.

XXIV.

Her yurttaş, yasanın sözcüsü
ya da uygulayıcısı olan yüksek
dereceli memurlara ve hükümet
görevlilerine kutsal bir saygı gös-
termelidir.

XXV.

Hiç kimse, bir insanın özgür-
lüğüne, güvenliğine ve mallarına
karşı, yasaların belirlediği durum-
lar ve emrettiği yollar dışında, ya-
sa adına olsa bile bir eylemde
bulunamaz.

Bunun tersi eylemler keyfi ve
hükümsüzdür; yasaya duyulan
saygının kendisi bu eyleme bo-
yun eğmeyi yasaklar; eğer eylem
şiddet kullanılarak gerçekleştiril-
meye çalışılırsa, yasa bu şiddete
karşı güç kullanarak direnmeye
izin verir.

XXVI.

Her bireyin, kamu erkini elin-
de bulunduranlara dilekçe ver-
me hakkı vardır. Bu dilekçelerin
muhatapları dilekçenin bahsetti-
ği hususları karara bağlamak zo-
rundadırlar. Dilekçe hakkı yasak-
lanamaz, sınırlandırılmaz ve
kullanıcılar cezalandırılmaz.

XXVII.

Baskıya direnme, tüm insan
ve yurttaş haklarının doğal sonu-
cudur.

XXVIII.

Toplum üyelerinin herhangi
biri baskıya uğradığında, toplu-
mun bütünü baskı altında de-
mektir. Toplumun bütünü baskı-
ya uğradığında, toplum üyeleri-
nin her biri baskı altındadır.

XXIX.

Hükümet halkın haklarını ih-
lal ettiğinde, ayaklanma, halk
için ve halkın her bir bölümü
için, en kutsal haktır ve en vaz-
geçilemez görevdir.

XXX.

Bir yurttaş toplumsal güven-
ceden yoksunsa, tüm haklarını

kendi başına savunmak onun en
doğal hakkıdır.

XXXI.

Her iki durumda da, baskıya
karşı direnmenin yasal biçimlere
sokulması, zorbalığın en incelmış
halidir.

XXXII.

Kamu hizmeti, ayrıcalık ya da
ödül değil, kamusal görevdir.

XXXIII.

Halk temsilcilerinin işledikle-
ri suçlar en ağır biçimde ve ko-
layca cezalandırılmalıdır. Hiç
kimse kendisinin diğer yurttaşlar-
dan daha dokunulmaz olduğunu
iddia edemez.

XXXIV.

Halkın, temsilcilerinin tüm fa-
aliyetlerinden bilgi edinme hak-
kı vardır; temsilciler, halka yöne-
timleriyle ilgili eksiksiz bilgi ver-
mek ve halkın yargısını saygıyla
karşılama zorundadırlar.

XXXV.

Tüm ülkelerin insanları kar-
deştir ve halklar güçleri oranında
aynı devletin yurttaşlarıymış gibi
dayanışma içinde olmalıdırlar.

XXXVI.

Bir tek ulusu ezen, tüm ulus-
ların düşmanı olduğunu açıkça
ilan etmiş sayılır.

XXXVII.

Özgürlüğün gelişimini durdur-
mak ve insan haklarını ortadan
kaldırmak için bir tek halka bile
savaş açanlar, tüm halklar tara-
fından, yalnızca sıradan düşman
olarak değil, katiller ve haydutlar
sürüsü olarak geri püskürtülme-
lidir.

XXXVIII.

Tüm krallar, soylular, zorbalar,
dünyanın egemeni insan soyuna
ve evrenin yasa koyucusu doğa-
ya karşı başkaldıran kölelerdir.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”: BİR PRAGMATİK SAPMA**
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEĞ”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]**
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

